

Μνήμων

Τόμ. 5 (1975)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

Τ Ο Μ Ο Σ Π Ε Μ Π Τ Ο Σ

JOHANNES KODER : Ένα άγνωστο νομικό χειρόγραφο από τη Μάνη
• ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΗ : Η Πάτρα όπως την είδαν οι περιηγητές από
το 1204 ως το 1500 • Α. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ : Ένα χειρόγραφο από το
Μελάνικο στη Βιβλιοθήκη John Rylands του Μάντσεστερ • ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΙΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΚΗΣ : Η δομή της ελληνικής οικογένειας στη Θράκη
• ΘΑΝΟΣ ΒΕΡΕΜΗΣ : Ανέκδοτα κείμενα γύρω από το Κίνημα της
6ης Μαρτίου 1933 • ΕΥΓΥΧΙΑ Δ. ΛΙΑΤΑ : Μαρτυρίες για την πτώση
τ' Αναπλιού στους Τούρκους (9 Ιούλη 1715) • ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΠΠΑΣ :
'Ο Καλαβρυτινός δάσκαλος Γρηγόριος Ιωαννίδης και η Βιβλιοθήκη του
• ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΛΟΥΚΟΣ : 'Ο Μακρυγιάννης προσφέρει στη βασιλεύσα
της 'Αγγλίας Βικτωρία τις εικονογραφίες του Εικοσιένα • ΒΙΒΛΙΟΓΡΑ-
ΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1974.

Α Θ Η Ν Α 1 9 7 5

ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΠΠΑΣ

doi: [10.12681/mnimon.360](https://doi.org/10.12681/mnimon.360)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΛΑΠΠΑΣ Κ. (1975). ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ. *Μνήμων*, 5, 157-200. <https://doi.org/10.12681/mnimon.360>

Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ

Ἡ ἐπαρχία Καλαβρύτων δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσει σπουδαία ἐπιτεύγματα στὸν τομέα τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἱστορίας κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας. Τὰ πρῶτα γνωστὰ σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας ἀνάγονται στὶς ἀρχές τοῦ 18 αἰῶνα : Τὸ 1709 μνημονεύεται ἓνα σχολεῖο στὸ μοναστήρι τῆς Ἁγίας Τριάδας Λιβαρτζίου καὶ τὸ 1711 ἓνα ἄλλο στὰ Καλάβρυτα, ποὺ λειτούργησε μὲ λίγους μαθητὲς στὰ χρόνια ποὺ τὴν ἐπισκοπικὴ ἔδρα τῆς Κερνίτσας κατεῖχε ὁ Ἡλίας Μηνιάτης (1711 - 1714). Ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων τῆς ἐπαρχίας θὰ σημειώσῃ προοδευτικὴ αὐξηση μετὰ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνα. Ἔτσι τὸ 1760 ἰδρύεται σχολεῖο στὰ Καλάβρυτα, τὸ 1786 στὴν Κερπινή, τὸ 1796 στὸ Σοποτὸ κ.άλ.¹

Ἄν ἐξαιρέσουμε τὸ «ἐλληνικὸ» σχολεῖο Σοποτοῦ, ποὺ ἀνέπτυξε πραγματικὴ ἀξιόλογη καὶ συνεχῆ ἐκπαιδευτικὴ δραστηριότητα, τὰ ὑπόλοιπα ἦσαν μικρὰ σχολεῖα μὲ ὀλιγογράμματος συνήθως δασκάλους, ποὺ δὲν εἶχαν νὰ προσφέρουν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὶς στοιχειώδεις σχολικὲς γνώσεις. Σ' αὐτὰ μαθήτευαν ἐκεῖνοι ποὺ ἀργότερα θὰ παρεῖχαν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν κοινότητα ἢ θὰ ἐπιδίδονταν σὲ ἐπαγγέλματα ποὺ ἀπαιτοῦσαν κάποια σχολικὴ παιδεία. Ἐνας ἀριθμὸς μαθητῶν, ποὺ οἱ ζητήσεις τους δὲν ἱκανοποιούνταν μέσα στὸ μικρὸ ἐπαρχιακὸ σχολεῖο, ἔπρεπε ἀναγκαστικὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ

1. Γιὰ τὰ σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων βλ. γενικά : Γ. Παπανδρέου, Περὶ τοῦ ἐλληνικοῦ σχολεῖου Σοποτοῦ τῶν Καλαβρύτων. *ΔΙΕΕ* 4, 1892, 281 - 285. Ὁ ἴδιος, Καλαβρυτινὴ ἐπετηρίς, Ἀθ. 1906, σ. 66 - 75. Τρ. Εὐαγγελίδης, Ἡ παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας, τ. Α', Ἀθ. 1936, σ. 335 - 336, 346, 348 - 349, 359 - 361, 365 - 366, 368 - 369. Λ. Πολίτης, Χειρόγραφα μοναστηριῶν Αἰγίου καὶ Καλαβρύτων. *Ἑλληνικά* 11, 1939, 104 - 108. Β. Χαράλαμπος, Ἡ ἐλληνικὴ σχολὴ Σοποτοῦ Καλαβρύτων καὶ ἀνέκδοτα τινὰ περὶ αὐτῆς ἐγγραφα. *ΔΙΕΕ* 16, 1962, 163 - 222. Νικ. Διαμαντόπουλος, Ἡ παιδεία στὴν ἐπαρχία Καλαβρύτων ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ σήμερα. *Ἐπετηρὶς τῶν Καλαβρύτων* 1, 1969, 25 - 34. Ἀ. Καραθανάσης, Συλλογὴ βενετικῶν ἐγγράφων γιὰ τὸν Ἡλία Μηνιάτη (1696 - 1710). *Ἑλληνικά* 25, 1972, 333 - 334.

χωριό τους και να κατευθυνθούν προς άλλα ανώτερα σχολεία, όπου θα είχαν τη δυνατότητα να συμπληρώσουν την πρωτοβάθμια σχολική τους εκπαίδευση. Οί δρόμοι που ακολουθοῦσαν ἔφερναν προς τὴ Δημητσάνα, τὴν Τριπολιτσά, τὸ Ἄργος κ.ά. Μὲ τὴ μαθητεία στὰ σχολεῖα αὐτὰ ἔκλεινε συνήθως ὁ ἐκπαιδευτικὸς κύκλος. Γιὰ παραπέρα ανώτερες σπουδές προσφέρονταν οἱ περιώνυμες σχολές τῆς ἐποχῆς, ὅπως τῆς Σμύρνης, τῆς Χίου, τῆς Κων/πολης, τῶν Ἑγεμονιῶν τῆς Μολδοβλαχίας. Πρὸς τὰ κέντρα αὐτὰ κατευθύνονταν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς νέους σπουδαστές, καὶ Καλαβρυτινοὶ δάσκαλοι, μὲ σκοπὸ νὰ ὀλοκληρώσουν τὶς σπουδές τους ἢ νὰ ἀσκήσουν τὸ διδαχτικὸ τους ἐπάγγελμα.

Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ, ὅτι ἡ κινητικότητα τῶν Καλαβρυτινῶν σπουδαστῶν καὶ δασκάλων παρουσιάζει, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 18 αἰώνα, ἔντονο ρυθμὸ, γεγονός πού συνδέεται μὲ τὶς κοινωνικὲς διαφοροποιήσεις καί, συνακόλουθα, μὲ τὶς μεταβολές πού συντελοῦνται στὸ χῶρο τῆς παιδείας σ' αὐτὰ τὰ χρόνια : κάτω ἀπὸ τὶς ἀνακαινιστικὲς τάσεις τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ ἢ ἐκπαίδευση ἀπλώνεται καὶ καλλιεργεῖται εὐρύτερα καί, κατὰ συνέπεια, ἕνας ὀλοένα αὐξανόμενος ἀριθμὸς μαθητῶν ἀναζητεῖ συστηματικότερες σπουδές.

Δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσει ἐδῶ τὸ σύνολο τῶν μετακινήσεων τῶν Καλαβρυτινῶν μαθητῶν καὶ δασκάλων· θὰ σταθοῦμε μόνον στὶς μετακινήσεις πού πραγματοποιοῦνται πρὸς τὴν Κων/πολὴ καὶ τὶς Ἑγεμονίες στὸ τέλος τοῦ 18 καὶ τὶς ἀρχές τοῦ 19 αἰώνα.

Ὁ πιὸ γνωστὸς ἀπὸ τοὺς λογίους πού σπούδασαν καὶ δίδαξαν στὴ Βλαχία εἶναι ὁ Πατρινὸς ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος, μοναχὸς στὴν Ἁγία Λαύρα Καλαβρυτῶν. Τὸ 1779 ἐγκαταλείπει τὸ μοναστήρι του καὶ ἔρχεται στὸ Βουκουρέστι, ὅπου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δραστήρια ζωὴ, πεθαίνει τὸ 1829.² Ἕνας ἄλλος δάσκαλος, ὁ Ἀντώνιος Φωτήλας, ἀφοῦ δίδαξε στὰ Καλάβρυτα καὶ στὰ Ἀμπελάκια, τὸ 1795 βρίσκεται στὸ Σλίβεν τῆς Βουλγαρίας, ἀπ' ὅπου γράφει ὅτι ἐπιθυμία του — πού ἔμεινε ὁμως ἀνεκπλήρωτη — εἶναι νὰ ταξιδέψει στὸ Βουκουρέστι : «*Ἔθιθε μοι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Κύριος νὰ δώσῃ/μέσα στὸ Βουκουρέστιον νὰ μὲ κατενοδώσῃ*»³. Στὸ Βουκουρέστι συναντᾶμε τὸ 1814 καὶ τὸν Πανάγο Γεροφίλη ἢ Γεροτρύλια ἀπὸ τὴ Στρέζοβα, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι διατηροῦσε σχέσεις μὲ τὸν Λαυριώτη Κύριλλο· λίγα χρόνια πρίν, περὶ τὰ 1808 - 1811, ὁ Γεροφίλης δίδασκε στὰ Καλά-

2. Ἁγία Λαύρα Καλαβρυτῶν. Κείμενα ἀπὸ τὸν Κώδικα τῆς μονῆς. Ἐπιμ. Κ. Δάππα, Ἀθ. 1975, σ. κα' κ.ἑξ.

3. Ἀθ. Φωτόπουλος, Ἑμμετρος ἐπιστολὴ τοῦ Ἀντωνίου Φωτήλα. Ἑπετηρὶς τῶν Καλαβρυτῶν 4, 1972, 93, σφ. 43 - 44. Λ. Πολίτης, ὅπ. παρ., σ. 106 - 107.

βρυτα.⁴ Ένας άλλος δάσκαλος, ο Προκόπιος Οικονόμου, μετά από φοίτηση στα σχολεία Καλαβρύτων και Σοποτού, το 1813 έρχεται στην Κωνσταντινούπολη· εκεί, παράλληλα με τις σπουδές του, δουλεύει σαν οικοδιδάσκαλος στο σπίτι του Άναγνώστη Δεληγιάννη.⁵ Θα κλείσω την επισκόπηση με τον Γεωργαντά Παπατριανταφυλλίδη, που πριν από το 1812 ζει και διδάσκει στο Ίάσι.⁶

Οι Καλαβρυτινοί σπουδαστές και δάσκαλοι ξεκινούν από την πατρίδα τους για τις Ήγεμονίες και την Κων/πολη, κατά κανόνα, χωρίς οικονομικά έφοδια. Συνηθισμένοι τρόποι με τους οποίους αντιμετώπιζουν τα ζωτικά τους προβλήματα είναι ή διδασκαλία σε σπίτια πλουσιών και άξιωματούχων, ή αντιγραφή βιβλίων και άλλες συναφείς εργασίες. Παράλληλα έχουν και τη δυνατότητα να παρακολουθούν μαθήματα στις ντόπιες ανώτερες σχολές.

Οι σχέσεις τους με τον τόπο καταγωγής τους ποικίλλουν κατά περίπτωση. ‘Ο Παπατριανταφυλλίδης γυρίζει το 1812, μετά από πρόσκληση των προκρίτων, και αναλαμβάνει το σχολείο της Πάτρας. ‘Ο Κύριλλος επιστρέφει το 1796 στην Άγία Λαύρα, αλλά ξαναφεύγει και αυτός και ο Γεροφίλης θα μείνουν στη Βλαχία ως το τέλος της ζωής τους. Για αρκετούς εμπόδιο ή πρόσχημα να μην κατεβούν στην πατρίδα αποτέλεσε ή Ήπανάσταση του 1821: ‘Η Βλαχία τους παρείχε ασφάλεια και σίγουρο βιοπορισμό, που θα τους έλειπαν στην αγωνιζόμενη Ελλάδα. ‘Ωστόσο δεν πρέπει να παραλείψουμε να σημειώσουμε δύο πλούσιες προσφορές βιβλίων, που υποδηλώνουν, τουλάχιστο, κάποιους συναισθηματικούς δεσμούς με το τό-

4. Σε κατάστιχο της Άγίας Λαύρας γραμμένο στο Βουκουρέστι το 1814 (φάκ. Η', αριθ. 3) σημειώνεται ότι ο «Πανάγος δάσκαλος στρεζοβηνός» χρωστάει στον Κύριλλο 500 γρόσια. Τα λιγοστά βιογραφικά του Γεροφίλη βλ. στο Λ. Π ο λ ί τ η ς, *οπ. παρ.*, σ. 106 και Ί ω ά ν ν η Λ α μ π ρ ό π ο υ λ ο υ, *Πελοποννησιακή παιδεία*, σ. 100 - 101. (‘Η μελέτη αυτή του Λαμπρόπουλου, συνταγμένη το 1861, τυπώθηκε από τον Ν. Βέη, αλλά δεν κυκλοφόρησε. Σήμερα βρίσκεται στα κατάλοιπα του Ν. Βέη. ‘Ο Λαμπρόπουλος περιορίζεται σε βιογραφίες Καλαβρυτινών, κυρίως, δασκάλων, άντλώντας από το «Ύπόμνημα των επίσημοτέρων διδασκάλων των χρηματισάντων εκ της κομπολόως Σωποτού και εκ της Ήπαρχίας Καλαβρύτων» του Ίωάννη Λοντοτσακίρη (1844), το οποίο δημοσίευσε το 1939 ο Λ. Π ο λ ί τ η ς, *οπ. παρ.*, σ. 104 - 108. Τον κατάλογο δασκάλων του Λοντοτσακίρη συμπληρώνει ο Λαμπρόπουλος στη μελέτη του με αρκετά άλλα άγνωστα, λίγο ή πολύ, όνόματα λογίων).

5. Ά λ έ ξ ι. Ά ρ . Ο ί κ ο ν ό μ ο ς, Τρεις άνθρωποι. Άριστειδης Κ. Οικονόμος, Άθ. 1950, σ. 25 κ. έξ. Ί ω . Λ α μ π ρ ό π ο υ λ ο ς, *οπ. παρ.*, σ. 110 - 111.

6. Λ. Π ο λ ί τ η ς, *οπ. παρ.*, σ. 107. Ί ω . Λ α μ π ρ ό π ο υ λ ο ς, *οπ. παρ.*, σ. 99 - 100.

πο καταγωγής : ή πρώτη είναι του Κύριλλου και αφιερώθηκε στην Ἁγία Λαύρα⁷ και ή δεύτερη του Γρηγόριου Ἰωαννίδη.

Τά στοιχεῖα πού ἔχουμε γύρω ἀπό τή ζωή και τή δράση του Γρηγόριου Ἰωαννίδη είναι λιγοστά και ὄχι πάντοτε ἀξιόπιστα. Σχεδόν στο σύνολό τους προέρχονται ἀπό τὸ μελέτημα του Ἰωάννη Λαμπρόπουλου⁸ για τήν «Πελοποννησιακή παιδεία» και ἀπό ἓνα «Υπόμνημα» του ἴδιου του Ἰωαννίδη, τὸ ὁποῖο δημοσιεύεται στο τέλος αὐτῆς τῆς ἐργασίας.

Γεννήθηκε, ὅπως γράφει ὁ Λαμπρόπουλος, πρὶν ἀπὸ τὸ 1760 στο χωριὸ Φίλια Καλαβρύτων. Τὸ βαπτιστικό του ὄνομα ἦταν Γεώργιος. Κάποια στιγμή, μᾶλλον σὲ μεγάλη ἡλικία, μετονομάστηκε σὲ Γρηγόριο· ἡ ἀλλαγὴ του ὀνόματος ἐπισημαίνεται μὲ βεβαιότητα για πρώτη φορά τὸ 1835 ἢ και νωρίτερα, τὸ 1825, και ὑποδηλώνει ὅτι περιβλήθηκε τὸ μοναχικὸ σχῆμα.⁹ Σὰν ἐπώνυμο χρησιμοποιεῖ τὸ «Ἰωάννου», «Ἰωαννίδης» ἢ «Μαλλίκης», συνοδευόμενα ἀπὸ τὰ ἐπίθετα Φιλιώτης, Πελοποννήσιος, μονόχειρ· τὸ τελευταῖο παρωνύμιο του τὸ ἔδωσαν, γιατί, ὅταν ἦταν μικρός, του εἶχε κοπεῖ τὸ δεξι χέρι.

Τὰ ἐγκύκλια γράμματα διδάχτηκε στὴ σχολὴ τῆς Δημητσάνας. Κατόπιν συνέχισε τίς σπουδές του στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴ Μεγάλη του Γένους Σχολή, ὅπου «τελειοποιηθεὶς τὴν Ἑλληνικὴν και τῆς Λατινικῆς εἰδήμων γενόμενος», πῆρε, πρὶν ἀπὸ τὸ 1790, τὸ χρῆσμα του δασκάλου.¹⁰ Ἀφοῦ δίδαξε στὴν Κωνσταντινούπολη ἐπὶ τρία χρόνια, ἔφυγε, ὕστερα ἀπὸ προτροπὴ του Γρηγορίου Δέρκων¹¹, για τὸ Ἰκόνιο, ὅπου ἐξακο-

7. Ἁγία Λαύρα, ἐπιμ. Κ. Λάππας, ὅπ. παρ., σ. κ', κγ'.

8. Ἰω. Λαμπρόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 102 - 107· σχετικὰ μὲ τὸ μελέτημα του Λαμπρόπουλου βλ. παραπάνω, σημ. 4. Βιογραφικὰ στοιχεῖα του Ἰωαννίδη δίνει και ὁ Θ. Ἀργυρόπουλος, Ἱστορία τῶν Φιλίων Καλαβρύτων και τῆς ἰ μονῆς Ἁγ. Ἀθανασίου, Ἀθ. 1972, σ. 60 - 61, 117, 174 - 178.

9. Για τὴ μετονομασία του πρὶν ἀπὸ τὸ 1825 βλ. σημ. 13. Ὁ Θ. Ἀργυρόπουλος (ὅπ. παρ., σ. 175) γράφει ὅτι περὶ τὸ 1765 ὁ Ἰωαννίδης μπῆκε σὰν δόκιμος μοναχὸς στὴ μονὴ Ἁγίου Ἀθανασίου, κοντὰ στὰ Φίλια. Πρόκειται για ὑπόθεση ἀναπόδειχτη και ἀπίθανη, ἀφοῦ πολλὰ χρόνια μετὰ τὴν ἀναχώρηση του ἀπὸ τὴν πατρίδα του χρησιμοποιεῖ στὰ κτητορικὰ σημειώματα τῶν βιβλίων του τὸ κοσμικὸ ὄνομα Γεώργιος.

10. Ἰω. Λαμπρόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 102. Πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπιφυλακτικοὶ ὡς πρὸς τὴν ἀκρίβεια τῶν χρονολογιῶν πού δίνει ὁ Λαμπρόπουλος, γιατί προέρχονται μᾶλλον ἀπὸ προφορικὲς πηγές. Σχετικὰ μὲ τίς σπουδές του στὴν Κων/πολη : είναι ἀδύνατο νὰ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴ Μεγάλη του Γένους σχολὴ πρὶν ἀπὸ τὸ 1790, ἀφοῦ ὁ ἴδιος γράφει στο «Υπόμνημά» του (βλ. παρακάτω, σ. 182) ὅτι λείπει ἀπὸ τὰ Φίλια «σχεδὸν πενήκοντα ἔτη», ἔφυγε δηλ. ἀπὸ ἐκεῖ περὶ τὸ 1792.

11. Ὁ Γρηγόριος γεννήθηκε στο χωριὸ Ζαμπάτα Πατρῶν πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα του 18 αἰῶνα και μόνασε στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο Φιλίων. Πόσα χρόνια ἔμεινε ἐκεῖ

λούθησε νὰ διδάσκει ὡς τὸ 1821. Μὲ τὴν ἔκρηξη τῆς Ἐπανάστασης, σύμφωνα πάντα μὲ τὸν Λαμπρόπουλο, τὸ σχολεῖο ἔκλεισε καὶ ὁ Γρ. Ἰωαννίδης διώχτηκε ἀπὸ τὶς τουρκικὲς ἀρχὲς μὲ τὴν κατηγορία ὅτι καταγόταν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ἐστία τῶν πρώτων ἐπαναστατικῶν κινήσεων. Ὑστερα ἀπὸ μυθιστορηματικὲς περιπέτειες κατόρθωσε, τελικά, μέσα στὴν Ἐπανάσταση, νὰ διαφύγει στὶς Ἡγεμονίες. Ἴσως αὐτὲς τὶς ταλαιπωρίες ὑπαινίσσεται ὅταν, εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, κάνει λόγο γιὰ *«τὰς ἐπισυμβάσας μοι δεινὰς συμφορὰς, καὶ ἐπιθανάτιους κινδύνους, ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς ὀ[θωμανοῦ] ... διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν»*¹².

Γιὰ τὴ ζωὴ του στὶς Ἡγεμονίες δὲν ξέρομε τίποτε. Ἄμεσα τεκμήρια τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του ἀποτελοῦν τὸ «Ὑπόμνημα» του ποῦ τὸ συντάσσει, ὅπως φαίνεται, τὸ 1842 στὸ Βουκουρέστι καὶ ἓνα κτητορικό του σημείωμα γραμμένο στὸ Βουκουρέστι τὸ 1835, σὲ χειρόγραφο κώδικα.¹³ Ὁ Ἰωαννίδης ἔζησε στὶς Ἡγεμονίες, σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω βιογραφικὰ δεδομένα, περισσότερο ἀπὸ 20 χρόνια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διδασκαλία, πιθανῶς σὲ σπίτια πλουσίων, λόγοι βιοποριστικοὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἀσχοληθεῖ καὶ μὲ τὴν ἀντιγραφὴ χειρογράφων, τὴ «χειρογραφία» σημειώνει, συγκεκριμένα, ὁ ἴδιος: *«ἀγῶ ἀπὸ ῥινὸς γραφίδος τὰ πρὸς τὸ [ζῆν] καὶ σὺν*

δὲν εἶναι γνωστό. Σπούδασε στὴ Μεγαλὴ τοῦ Γένους σχολὴ καὶ ἀπὸ τὸ 1777 χειροτονήθηκε διαδοχικὰ μητροπολίτης Λακεδαιμονίας, Βιδύνης καὶ τέλος Δέρκων. (Σ τ ε φ. Θ ω μ ὀ π ο υ λ ο ς, Ὁ μέγας Δέρκων Γρηγόριος 1801 - 1821, ΔΙΕΕ 1, τχ. Β', 1928, 54 - 55, 76 κ. ἐξ.). Ἴσως κατὰ τὴν τελευταία αὐτὴ περίοδο (1801 - 1821), ποῦ ὁ Γρηγόριος Δέρκων εἶχε ἀναδειχθεῖ σὲ ἐξέχουσα προσωπικότητα καὶ παρεῖχε προστασία σὲ πολλοὺς νέους, νὰ χρονολογοῦνται καὶ οἱ σχέσεις του μὲ τὸν Ἰωαννίδη. Δὲν ἀποκλείεται ἡ γνωριμία τῶν δύο ἀνδρῶν νὰ ἀνάγεται στὰ χρόνια ποῦ ὁ Γρηγόριος μόναζε στὸν Ἅγιον Ἀθανάσιο.

12. «Ὑπόμνημα», σ. 182.

13. Α. Π ο λ ί τ η ς, ὄπ. παρ., σ. 96. H. A. C a m a r i a n o - C i o r a n (Les Académies princières de Bucarest et de Iassy et leurs professeurs, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 294) καταχωρίζει στὸν κατάλογο τῶν μαθητῶν τῆς σχολῆς Βουκουρεστίου ἓναν Γεώργιο Ἰωαννίδη, μαθητὴ τοῦ Νεόφ. Δούκα καὶ ἓναν Γρηγόριο Ἰωαννίδη, μαθητὴ τοῦ Κ. Βαρδαλάχου. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κατόπιν καθηγητὴς καὶ συγγραφέας ἐνὸς ἑλληνορουμανικοῦ λεξικοῦ (Α. C a m a r i a n o, ὄπ. παρ., σ. 506). Ὁ δεῦτερος θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸν δικὸ μας Ἰωαννίδη, ἀν ἀποδεικνυόταν ἀνακριβὴς ἡ χρονολόγησις τῆς ἀφιξῆς του στὶς Ἡγεμονίες: ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ὁ Ἰωαννίδης φτάνει ἐκεῖ μέσα στὴν Ἐπανάσταση, ἐνῶ ἡ δεῦτερη καθηγεσία τοῦ Βαρδαλάχου στὴν Ἀκαδημία τοῦ Βουκουρεστίου λήγει ἐπίσης ἀμέσως μετὰ τὰ ἐπαναστατικὰ γεγονότα τοῦ 1821. Ὁ Γρηγόριος Ἰωαννίδης Μαλικῆς πρέπει ἴσως νὰ ταυτισθεῖ μὲ συνώνυμό του, Γρηγόριο Ἰωαννίδη, ὁ ὁποῖος τὸ 1825 ὑπογράφεται σὲ κτητορικό σημείωμα χειρογράφου συντακτικοῦ τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας. Βλ. C o n. L i t z i c a, Catalogul manuscriselor grecesti, Βουκουρέστι 1909, σ. 88 - 89, ἀριθ. 177 (411).

πολλή φειδοί ὅσον ἀποζῆν ἔμαντὸν ἐξοικονομῶν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις...»¹⁴.

Ἡ ἐπιστολικὴ ἐπικοινωνία¹⁵ τοῦ Ἰωαννίδη μὲ τοὺς συμπατριῶτες του Φιλιῶτες φαίνεται ὅτι ἦταν συχνή, τουλάχιστο κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Σ' ἓνα γράμμα τους οἱ τελευταῖοι, γύρω στὸ 1840, τὸν ἐνθαρρύνουν νὰ ἐπιστρέψει στὴν πατρίδα «ὡς ἐκτὸς κινδύνου καθεστῶτων τῶν πραγμάτων» καὶ συγχρόνως ζητοῦν τὴ συνδρομὴ του ὑπὲρ τοῦ σχολείου ποὺ πρόκειται νὰ χτίσουν στὸ χωριό.¹⁶ Ἀλλὰ οὔτε στὴν Ἑλλάδα πείστηκε νὰ κατεβεῖ, οὔτε χρηματικὴ βοήθεια φαίνεται νὰ ἔστειλε, προβάλλοντας σὰν αἰτιολογία τὴν οἰκονομικὴ του ἀνέχεια: «διὰ τὴν ὑπὸ τῶν καταδιωξάντων με διαρπαγὴν τῆς περιουσίας μου»¹⁷. Ὡστόσο ἀνταποκρίθηκε στὴν αἴτηση τῶν συμπατριωτῶν του μὲ ἓναν ἄλλο τρόπο, πιὸ σύμφωνο μὲ τὶς πνευματικὲς ἐπιλογὲς τοῦ λογίου: τὸ 1842 ἔστειλε μὲ τὴ συνοδεία τοῦ ἀνιψιοῦ του Δημήτριου Μαλίκη, ἓναν μεγάλο ἀριθμὸ βιβλίων στὸ σχολεῖο τοῦ Φίλια. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν προσφορὲς φίλων,¹⁸ ἐνῶ ὁ κύριος ὄγκος τους ἀποτελοῦσε τὴν προσωπικὴ βιβλιοθήκη του, καμωμένη, ὅπως σημειώνει ὁ ἴδιος, μὲ πολύχρονες στέρησεις καὶ μόχθο.

Ποῦ καὶ πότε πέθανε ὁ Ἰωαννίδης δὲν ξέρουμε. Ὁ Ἰω. Λαμπρόπουλος γράφει ὅτι τὸ 1842 «*συνάξας πᾶν ὅτι εἶχε*» ἀναχώρησε ἀπὸ τὶς Ἡγεμονίες μαζί μὲ τὸν Δ. Μαλίκη γιὰ τὴν Ἑλλάδα: ὅταν ὅμως ἔφτασε κοντὰ στὸ Ἅγιο Ὅρος «*αἰσθανθεὶς τὸ βάρος τῆς γεροντικῆς του ἡλικίας*» ἀποφάσισε νὰ μείνει καὶ νὰ μονάσει ἐκεῖ.¹⁹ Προφανῶς πρόκειται γιὰ φανταστικὸ γεγονός, ἐπινόηση τοῦ Λαμπρόπουλου ἢ, ἴσως, τῶν συμπατριωτῶν τοῦ Ἰωαννίδη, οἱ ὁποῖοι θέλησαν, σὲ ἔνδειξη τιμῆς, νὰ τοῦ χαρίσουν ἓνα τέλος «ἀντάξιο» μὲ τὴν προσφορά του στὴν πατρίδα. Ἄν ὁ Ἰωαννίδης λογάριαζε νὰ φύγει τὸ 1842 ἀπὸ τὴ Βλαχία, θὰ ὑπῆρχε κάποια σχετικὴ ἔνδειξη στὸ «Ἐπόμνημά» του: ἀντίθετα ἐκεῖ δηλώνει ρητὰ ὅτι τὴ μεταφο-

14. «Ἐπόμνημα», σ. 183.

15. Ἐναν ἄγνωστο ἀριθμὸ αὐτογράφων ἐπιστολῶν τοῦ Ἰωαννίδη, ποὺ λανθάνουν σήμερα, εἶχε δεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ 1926 ὁ Ν. Βέης, Κατάλογος τῶν χειρογράφων κωδίκων τῆς ἐν Λευκασίῳ μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. *ΛΙΕΕ* 9, 1926, 66, σσμ. 1.

16. «Ἐπόμνημα», σ. 182.

17. «Ἐπόμνημα», σ. 183.

18. «Ἐπόμνημα», σ. 183. Ἐνας μικρὸς ἀριθμὸς βιβλίων καὶ χειρογράφων ἀνῆκε στὸν Δημήτριο Μαλίκη. Βλ. Α. Πολίτης, ὅπ. παρ. σ. 94, ἀριθ. 495. Ν. Βέης, Σημειώματα ἐξ ἐντύπων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Λευκασίου. *Πελοποννησιακὰ* 1, 1956, 455. Ἐπίσης τὸν «Κατάλογο» βιβλίων ποὺ δημοσιεύεται παρακάτω, σ. 186, 187.

19. Ἰω. Λαμπρόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 103,

ρά τῶν βιβλίων στὰ Φίλια τὴν ἀναθέτει στὸν ἀνιψιὸ τοῦ Δ. Μαλίκη.²⁰ Ὁ ἴδιος ἔμεινε στὴ Βλαχία, ὅπου καὶ θά πέθανε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19 αἰώνα.²¹

Στὴν Ἁγία Λαύρα Καλαβρύτων σώζεται χειρόγραφο τετράδιο ἀποτελούμενο ἀπὸ 15 φύλλα, διαστ. 0,355 × 0,220, καμένο ἰδίως στὸ δεξιὸ μέρος ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω.²² Τὸ χειρόγραφο αὐτό, γραμμένο τὸ 1842 στὸ Βουκουρέστι, συνόδευε τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἔστειλε ὁ Γρηγόριος Ίωαννίδης στὸ χωριό του. Στὸ φ. 2^α ὑπάρχει ὁ ἐξῆξ τίτλος : «*Κατάλογος τῶν βιβλίων τῆς Σχολῆς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Κωμοπόλεως Φίλια. Ἀφιερωθέντων παρὰ ἐν Μοναχοῖς ταπεινοῦ, καὶ ἐν διδασκάλους ἐλαχίστου, Γρηγορίου Ίωάννου, συνεγχωρίου Φιλιάτου, τοῦ ἐκ τῆς πατριᾶς τῶν Μαλικίων. αὐμβ^ω : Ἰουνίου γ^α »). Τὰ φ. 3^α - 5^β καταλαμβάνει ἕνα ἐπιστολικὸ κείμενο τοῦ Ίωαννίδη, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐγινε λόγος παραπάνω, μὲ τίτλο : «*Ὑπόμνημα αὐτοσχέδιον, διηγηματικόν, καὶ παρανετικόν, πρὸς τοὺς ἐντίμους καὶ φιλοπάτριδας ἐφόρους τῆς νεοσυστάτου σχολῆς, τῆς ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ τὸν Νομὸν τῶν Καλαβρύτων Κωμοπόλεως Φίλια, παρὰ τοῦ Ἀφιερωτοῦ τῶν βιβλίων*». Στὰ φ. 7^α - 10^β καταγράφονται τὰ βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα, καθὼς καὶ λίγα ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα ποὺ στάλθηκαν στὸ ναὸ τοῦ χωριοῦ. Τὰ φ. 11 - 15 εἶναι λευκά. Ὁλόκληρο τὸ χειρόγραφο δημοσιεύεται στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐργασίας.*

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1844 ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Ίωαννίδη ἔφτασε, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν Δ. Μαλίκη, στὴν Τρίπολη, ἀπὸ ὅπου οἱ Φιλιάτες μὲ ζῶα τὴ μετέφεραν στὸ χωριό.²³ Στὸ μεταξὺ, ἐπειδὴ τὰ σχέδια γιὰ χτίσιμο σχολείου εἶχαν ναυαγήσει, ἡ ἐντολὴ τοῦ δωρητῆ νὰ τοποθετηθεῖ ἡ βιβλιοθήκη σ’ αὐτὸ δὲν ἐκτελέστηκε, ἀλλὰ τὰ βιβλία μεταφέρθηκαν στὴ μονὴ

20. «Ὑπόμνημα», σ. 183.

21. Ὁ Θ. Ἀργυρόπουλος (ὅπ. παρ., σ. 175) γράφει ὅτι ὁ Ίωαννίδης γύρισε καὶ πέθανε περὶ τὸ 1845 στὴ μονὴ Ἁγίου Ἀθανασίου, γεγονός ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Τὴν ὑποθετικὴ χρονολογία 1845 τὴ δίνει ὁ Ν. Βέης, *Κατάλογος τῶν χειρογράφων κωδίκων τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν*, Ἀθ. 1906, σ. 25.

22. Ἀναγραφή τοῦ χειρογράφου βλ. στοῦ Π. Νικολόπουλου, *Τὰ χειρόγραφα τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίας Λαύρας Καλαβρύτων. Σύμμεικτα ΕΙΕ/ΚΒΕ 2*, 1970, 413, ἀριθ. 65. Τὰ χειρόγραφα τῆς Ἁγίας Λαύρας, ὅπως εἶναι γνωστό, καταστράφηκαν ἢ κήκην κατὰ τὴν πυρπόληση τοῦ μοναστηριοῦ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1943. Κατάλογο τῶν «πυρκαύστων» χειρογράφων τῆς Ἁγίας Λαύρας συνέταξε τὸ 1946 ὁ Ἄν. Ὀρλάνδος, τὸν ὁποῖο συμπλήρωσε τελευταῖα ὁ Π. Νικολόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 399 - 400, 409 κ.ἐξ.

23. Ἰω. Λαμπρόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 103, 104.

Ἁγίου Ἀθανασίου, κοντὰ στὰ Φίλια.²⁴ Πολὺ ἀργότερα, πιθανῶς περὶ τὸ 1928 ποὺ τὸ παραπάνω μοναστήρι διαλύθηκε, ἡ βιβλιοθήκη μεταφέρθηκε στὴν Ἁγία Λαύρα, ὅπου ἕνα μέρος της σώζεται ἕως σήμερα.

Τὰ βιβλία ποὺ ἀναγράφονται στὸν Κατάλογο τοῦ Ἰωαννίδη ἀνέρχονται σὲ 224, ἐνῶ οἱ τόμοι ὑπερβαίνουν τοὺς 300.²⁵ Ἡ καταμέτρηση δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκριβής, ἀφοῦ τὸ χειρόγραφο ἔχει καεῖ ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ὑπῆρχε ἡ ἀρίθμηση τῶν τόμων. Ἡ ταύτιση τῶν ἐντύπων τοῦ Καταλόγου Ἰωαννίδη μὲ ὅσα ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχουν τώρα στὴ Λαύρα θὰ ἦταν ιδιαίτερα χρήσιμη· ὡστόσο μιὰ τέτοια προσπάθεια προσκρούει σὲ δυὸ ἐμπόδια: στὴν ἔλλειψη σύγχρονου καταλόγου τῆς βιβλιοθήκης τοῦ μοναστηριοῦ²⁶ καὶ στὴν ἀνάμειξη τῶν βιβλίων τοῦ Ἰωαννίδη μὲ ἄλλα τῆς Λαύρας, καὶ κυρίως μὲ ὅσα δωρήθηκαν στὸ μοναστήρι ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδριτῆ Κύριλλο Πατρέα, στὸ τέλος τοῦ 18 καὶ τὶς ἀρχές τοῦ 19 αἰώνα. Τὶς δυσχέρειες ἀπὸ τὴν ἀνάμειξη τῶν βιβλίων ἐπαυξάνει τὸ γεγονός ὅτι ἀρκετοὶ τίτλοι ἐντύπων τοῦ Ἰωαννίδη καὶ τοῦ Κύριλλου ταυτίζονται· στὴν περίπτωση αὐτῆ ἡ διάκριση μπορεῖ νὰ γίνει μόνο μὲ βάση τὰ σχετικὰ κτητορικὰ σημειώματα, ὅταν βέβαια ὑπάρχουν.

24. Ὁ Ἰω. Λαμπρόπουλος (ὅπ. παρ., σ. 103) ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Ἰωαννίδης ἔστειλε μαζί μὲ τὴ βιβλιοθήκη του καὶ 2.000 *αχρυσᾶ ὀλλανδικά*, μὲ τοὺς τόκους τῶν ὁποίων οἱ Φιλιῶτες θὰ ἔχτιζαν σχολεῖο καὶ θὰ μισθοδοτοῦσαν τοὺς δασκάλους. Ἀλλὰ στὸ «Υπόμνημά» του ὁ Ἰωαννίδης γράφει τὸ ἀντίθετο, ὅτι δηλ. δὲν εἶχε νὰ τοὺς στείλει χρήματα. Ἴσως ὁ Δ. Μαλίκης νὰ ἔφερε μαζί του ἕνα χρηματικὸ ποσὸν καὶ οἱ Φιλιῶτες νὰ νόμισαν ὅτι τοῦ τὸ ἐγχείρισε ὁ Ἰωαννίδης γιὰ λογαριασμὸ τῆς κοινότητας. Τελικὰ ὁ Μαλίκης, σύμφωνα μὲ τὸν Λαμπρόπουλο, ἔπесе θῆμα τῆς ιδιοτελείας τῶν συγγενῶν του: οἱ τελευταῖοι *«ἐκμαδίσαντες αὐτὸν καθ' ὀλοκληρίαν, παρήτησαν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἰδίαν του τύχην τὸν δύστηνον... ἕως οὗ ἐλεεινῶς ἐξέφυξε»*. Τὸ πρῶτο σχολικὸ χτίριο ποὺ γνωρίζουμε ἰδρύθηκε στὰ Φίλια τὸ 1891, ἐνῶ σχολεῖο λειτούργησε στὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ 1840 περίπου. Βλ. Θ. Ἀργυρόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 117 - 118.

25. Ὁ Ἰω. Λαμπρόπουλος (ὅπ. παρ., σ. 105 - 106) κατηγορεῖ τοὺς χωρικοὺς ὅτι ἄρπαξαν καὶ κατέστρεψαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν βιβλίων, *«ὡστ' ἐξ ἑπτακοσίων διακόσια ἐξήκοντα περίπου βιβλία διεσώθησαν, ἄτινα... οὐδένα πείθονται, ὅτι ἀκέραιον περιέχουσι συγγραφέα»*. Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Λαμπρόπουλος υπερβάλλει ὄχι μόνο ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὶς κρίσεις του γιὰ τοὺς χωρικοὺς: οἱ κατηγορίες του ἐκφράζουν τὴν ἀντίληψη τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς του, ὅτι οἱ χωρικοὶ δὲν κατανοοῦσαν τὴν ἀξία τῶν «πνευματικῶν θησαυρῶν» καὶ ἀδιαφοροῦσαν δῆθεν γι' αὐτούς. Τὸν ἀριθμὸ τῶν βιβλίων τοῦ Ἰωαννίδη ἀνεβάζει πολὺ ψηλότερα ὁ Γ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος σημειώνει τὸ 1906: *«ὁδογητὴς τις ἐκ Φίλια ἐδωρήσατο αὐτῇ ἄλλοτε ὑπὲρ τοὺς 800 τόμους»*. Βλ. Γ. Παπανδρέου, Καλαβρυτινὴ ἐπετηρίς, Ἀθ. 1906, σ. 275.

26. Τὸν κατάλογο τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἁγίας Λαύρας πρόκειται νὰ ἐκδώσει σύντομα ἡ συνεργάτιδα τοῦ Κέντρου Νεοελληνικῶν Ἐρευνῶν / ΕΙΕ Δήμητρα Πικραμένου.

Ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τοῦ Καταλόγου Ἰωαννίδη, 14 τὸν ἀριθμὸ, ὕστερα ἀπὸ τὶς μετακινήσεις καὶ τὶς καταστροφές, σώθηκαν ἕως σήμερα στὸ μουσαστήρι μόνον τέσσερα.²⁷ Ἐνα πέμπτο χειρόγραφο ποῦ ἀνήκε σίγουρα στὸν Ἰωαννίδη δὲν ὑπάρχει στὸν Κατάλογό του,²⁸ πράγμα ποῦ σημαίνει ὅτι μερικὰ χειρόγραφα ἢ βιβλία δὲν τὰ εἶχε καταγράψει. Τὸ ἴδιο λείπει ἀπὸ τὸν Κατάλογο καὶ ἓνα ἀκόμη χειρόγραφο μὲ κτητορικὸ σημεῖωμα τοῦ Ἰωαννίδη, ποῦ σήμερα ἀνήκει στὴ Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ἀπὸ δωρεὰ τοῦ Νικόδημου Παπαγιαννακόπουλου.²⁹

Ἄρκετὰ διαφωτιστικὰ γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν προέλευση τῶν βιβλίων τοῦ Ἰωαννίδη εἶναι τὰ κτητορικὰ σημεῖωματα, ποῦ περιέχονται σ' αὐτά. Ἐνα μεγάλο μέρος βιβλίων πολὺ πρὶν φτάσουν στὸν Ἰωαννίδη εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰ χέρια ἄλλων κτητόρων.³⁰ Πρόκειται γιὰ μια συνηθισμένη διαδικασία στὴ διακίνηση τοῦ ἐντύπου : γιὰ διάφορους λόγους, ὅπως εἶναι ἡ χρεωκοπία ἢ ὁ θάνατος τοῦ κατόχου μιᾶς βιβλιοθήκης, τὰ βιβλία παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ ἐμπορίου, πωλοῦνται, ἀγοράζονται, μεταπωλοῦνται, χαρίζονται.³¹

27. Π. Νικολόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 409 κ. ἐξ., ἀριθ. 3, 17, 22, ζ· σὲ αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθεῖ καὶ ὁ χειρόγραφος Κατάλογος ποῦ ἐκδίδεται ἐδῶ, σ. 177 κ. ἐξ. Περιγραφές, σύντομες ἢ ἐκτενεῖς, τῶν χειρογράφων τοῦ Ἰωαννίδη ἔχουν συμπεριληφτεῖ στοὺς δημοσιευμένους καταλόγους χειρογράφων κωδίκων τῆς μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου. Βλ. Ν. Βέης, Κατάλογος, ὅπ. παρ., σ. 72 - 88, ἀριθ. 3. Ὁ ἴδιος, Ἐκθεσις παλαιογραφικῆς καὶ ἱστοριοδικτικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρυτῶν, *Παναθήγαια* 9, 1904 - 1905, 241. Ὁ ἴδιος, Ἰωσήφ Καλοθέτης καὶ ἀναγραφή τῶν ἔργων αὐτοῦ, *Byz. Zeitschr.* 17, 1908, 88· τὸν κώδικα ποῦ περιγράφεται στὸ τελευταῖο αὐτὸ δημοσίευμα καὶ περιέχει ἔργα τοῦ Ἰωσήφ Καλοθέτη, ὁ Ν. Βέης θεωρεῖ χτῆμα τοῦ Ἰωαννίδη, βασιζόμενος ὅμως σὲ ἐνδείξεις ἐλάχιστα ἀσφαλεῖς. Λ. Πολίτης, ὅπ. παρ., σ. 94 - 97, ἀριθ. 495, 510, 512, 514, 515, 520, 521, 528.

28. Π. Νικολόπουλος, ὅπ. παρ., σ. 414, ἀριθ. γ'. Πρβλ. Λ. Πολίτης, ὅπ. παρ., σ. 95, ἀριθ. 511.

29. Ν. Βέης, Κατάλογος χειρογράφων κωδίκων τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, Ἀθ. 1906, σ. 24 - 52, ἀριθ. 23.

30. Τὰ κτητορικὰ σημεῖωματα τῆς βιβλιοθήκης Ἰωαννίδη σταχυολόγησε τὸ 1904 ὁ Ν. Βέης, περνώντας ἀπὸ τὴ μονὴ Ἁγίου Ἀθανασίου, καὶ τὰ ἐξέδωσε πολὺ ἀργότερα. Ν. Βέης, Σημεῖωματα ἐξ ἐντύπων, σ. 454 - 455.

31. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ ἰδιωτικὲς βιβλιοθήκες τῆς Τουρκοκρατίας σπάνια ἔμεναν στὴν ἴδια οἰκογένεια περισσότερο ἀπὸ δυὸ - τρεῖς γενεές. Σημειῶνω ἐδῶ τὴ διάλυση τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀλέξανδρου, Νικόλαου καὶ Κων/νου Μαυροκορδάτου : ὁ τελευταῖος γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐξοφλήσει χρέη τοῦ ἀναγκάζεται στὰ τέλη τοῦ 18 αἰῶνα νὰ τὴν πουλήσει σὲ διάφορους ἀρχοντες καὶ ἀρχιερεῖς. Βλ. Κ. Ν. Σάθας, Μεσαιωνικὴ βιβλιοθήκη, τ. Γ', Βενετία 1872, σ. 177. Γιὰ τὴν τύχη ἄλλων βιβλιοθηκῶν λογίων τῆς Τουρκοκρατίας βλ. Γ. Λαδάς - Ἀθ. Χατζηδημόσης, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία. Συμβολὴ στὸ δέκατο ὄγδοο αἰῶνα, Ἀθ. 1964, σ. κδ' - κς', σημ. 40.

Τὰ κτητορικὰ σημειώματα δὲν μᾶς διαφωτίζουν γιὰ τὸν τόπο καὶ τὸ χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο τὰ βιβλία πέρασαν στὰ χέρια τοῦ Ἰωαννίδη. Τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα τὰ ἀγόρασε ἢ τοῦ τὰ δώρισαν στὶς Ἡγεμονίες καί, ἴσως, στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐνας μεγάλος ἀριθμὸς βιβλίων ἀνῆκε πρὶν στοὺς γιουὺς τοῦ ἄρχοντα Ἰωάννη Ραστῆ, Γεώργιο καὶ Κωνσταντῖνο,³² στὸ σπίτι τῶν ὁποίων, σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοση, φέρεται ὅτι δίδαξε ὁ Ἰωαννίδης.³³ Ἀρκετὰ βιβλία τοῦ ἔχουν ἐπίσης κτητορικὰ σημειώματα τοῦ Κωνσταντῖνου Νικολόπουλου καὶ μαζί ἄλλα προγενέστερα, τοῦ Λάμπρου Φωτιάδη καὶ τοῦ Ἡλιάδη Μανασσῆ.³⁴ Τὰ τελευταῖα θὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν προσωπικὴ βιβλιοθήκη τοῦ Νικολόπουλου, ὁ ὁποῖος στὰ χρόνια 1804 - 1806 βρισκόταν στὸ Βουκουρέστι.³⁵ Ποιὰ στιγμή τ' ἀπόχτησε ὁ Ἰωαννίδης, ποὺ ἔφτασε στὶς Ἡγεμονίες, σύμφωνα

32. Τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας Ραστῆ διακρίθηκαν κυρίως σὰν δημόσιοι ὑπάλληλοι στὴν Ἡγεμονία τῆς Βλαχίας. Παράλληλα παρακολουθοῦν καὶ συμμετέχουν στὴ σύγχρονη πνευματικὴ ζωὴ : ὁ Κων/νος Ραστῆς, «*ἄρχων κόμισος*», ὑπογράφεται τὸ 1811 σὰν μέλος τῆς «Φιλολογικῆς Ἑταιρείας» Βουκουρεστίου (*Λόγιος Ἐρμῆς* 1, 1811, 63). Λίγα χρόνια ἀργότερα τὸν βρίσκουμε μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Γεώργιο, ἐπίσης ἀξιωματοῦχο, στὸν κατάλογο συνδρομητῶν τῆς «Ρητορικῆς τέχνης» τοῦ Κ. Βαρδαλάχου (Βιέννη 1815) καὶ τῆς «Ἱστορίας τῆς πάλαι Δακίας» τοῦ Δ. Φωτεινοῦ (Βιέννη 1818). Βλ. A. C a m a r i a n o - C i o r a n, *Les Académies princières*, σ. 480.

33. Ὁ Ν. Βέης ἐκδίδοντας τὸ 1926 τὸν κατάλογο τῶν χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (ὄπ. παρ., σ. 66) γράφει σχετικὰ μὲ τὸν Γ. Ραστῆ, ὅτι τὸν «*μνημονεὺι μέχρι σήμερον ἢ παραδόσις τῶν μοναχῶν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Φίλια ὡς μαθητὴν καὶ οἰκείον τοῦ προμνημονευθέντος μοναχοῦ*», δηλ. τοῦ Ἰωαννίδη.

34. Ν. Βέης, *Σημειώματα ἐξ ἐντύπων*, σ. 455, ἀριθ. 11, 14.

35. Σ τ. Κ α ρ α τ ζ ᾱ ς, Κοραῆς καὶ Νικολόπουλος, Ἀθ. 1949, σ. 13 κ. ἐξ. Εἶναι γνωστὴ ἡ βιβλιοφιλία τοῦ Κ. Νικολόπουλου, τοῦ Σμυρναίου αὐτοῦ λογίου ποὺ φιλοδόχησε νὰ ἀκολουθήσει τὰ βήματα τοῦ Κοραῆ. Στὰ δυὸ χρόνια ποὺ σπούδαζε στὸ Βουκουρέστι κατόρθωσε νὰ συγκροτήσῃ μιὰ καλὴ βιβλιοθήκη, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ὁποίας τὸ 1806, ὅταν ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, φαίνεται ὅτι πουλήθηκε (ὄπ. παρ., σ. 22). Ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἰωαννίδη, βιβλία τοῦ Νικολόπουλου ἀγόραζει τὸ 1814 καὶ ὁ Πατρινὸς δάσκαλος Κύριλλος ποὺ ζεῖ στὸ Βουκουρέστι (βλ. κτητορικὰ σημειώματα στὰ «Εὐρισκόμενα» τοῦ Ἰώσηπου Φλάβιου, Coloniae 1691. Βιβλιοθ. Ἀγ. Λαύρας). Στὰ κτητορικὰ σημειώματα τῶν βιβλίων του ὁ Νικολόπουλος ὑπογράφεται σὰν «*Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης Νικολόπουλος (ἢ Κ.Γ.Ν.) ἐκ Σμύρνης*» τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὑπογραφή συναντᾶμε καὶ σὲ ἐπιστολὴ του, τοῦ 1806 (ὄπ. παρ., σ. 23). Στὸ λεξικὸ «Περὶ πόλεων» τοῦ Στέφ. Βυζάντιου (Ἀμστελῶδαμο 1678. Βιβλιοθ. Ἀγίας Λαύρας) ὁ Νικολόπουλος σημειώνει τὰ παρακάτω ἐπιγράμματα : «*Κ. Γ. ἐπίγραμμα ὡς ἀπὸ τῆς Βίβλου. Λάβε με χεῖρσιν εἴ γ' ἐθέλησθαι δαήμεναι ἄστη, / ἔθνεα κικλήσκων σῶρεα καὶ πεδία. Ἔτερον : Εἴλκε τήνδε Βίβλον φιλόμουσ' ἀτρεκέως γὰρ ἦ γε / ἄστη τῶν γε πάλαι ῥεῖτα καθιστορέει. Κ.Γ.Ν.*». Πρόκειται προφανῶς γιὰ μαθητικὸ του σχεδιάσμα.

μὲ τὰ βιογραφικὰ ποὺ δίνει ὁ Λαμπρόπουλος, στὰ χρόνια τῆς Ἐπανάστασης, δὲν μᾶς διευκρινίζουν τὰ κτητορικὰ σημειώματα.

Ἄλλα ὀνόματα κτητόρων τῶν βιβλίων τοῦ Ἰωαννίδη εἶναι: ὁ Ζακυνθινὸς Βασίλειος Ρωμαντζᾶς, ὁ ὁποῖος στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ 18 αἰώνα ἦταν, πιθανότατα, οἰκοδιδάσκαλος τῆς οἰκογένειας Ζαρίφη στὴν Προικόννησο³⁶ ὁ Νικόλαος Λαμπρόπουλος ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἕνας Παῖσιος ἀρχιερεὺς, ὁ Θεοφάνης ἱερομόναχος τοῦ Σισανίου, ὁ Δημήτριος Καγισερλής, ὁ Γαβριὴλ Φιλαδελφείας,³⁷ ὁ Μαλαχίας ὁ Ρόδιος, ὁ Κωνσταντῖνος Σοῦτζος, ὁ Μακάριος ὁ Κίος, ὁ Κωνσταντῖνος Διαμαντῆς ποκόμνικος, ὁ Κωνσταντῖνος Ραδουλίδης Γολέσκου, ὁ Χρῦσανθος Γραμματικεὺς, ὁ Χρῦσανθος Γούναρης, ὁ Χρῦσανθος διδάσκαλος Παλαιοῦ Ἄργους.³⁸

Ὁ Κατάλογος τῆς βιβλιοθήκης πρέπει κανονικὰ νὰ περιέχει τὸ σύνολο τῶν βιβλίων τοῦ Ἰωαννίδη· λιγιστὰ θὰ ἦταν ἐκεῖνα ποὺ κράτησε, ἴσως, ὁ ἴδιος γιὰ προσωπικὴ χρῆση του. Τὸ 1842 ἦταν πιά ἀρκετὰ ἡλικιωμένος καὶ ἡ δωρεὰ του ἀποτελοῦσε τὴν τελευταία πράξη τῆς ζωῆς του. Ἀμέσως παρακάτω ἐπιχειρεῖται μιὰ στατιστικὴ προσέγγιση τοῦ Καταλόγου, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴ μελέτη τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἰωαννίδη σὰν σύνολο.

Μιὰ πρώτη διάκριση τῶν βιβλίων σὲ θρησκευτικὰ καὶ κοσμικὰ (Πίν. 1) δίνει στὴν πρώτη ἐνότητα 84 τίτλους (38,5%) καὶ στὴ δεύτερη 134 (61,5%). Τὰ ποσοστὰ αὐτὰ βασίζονται στὴν εἰδολογικὴ ἐκτίμηση 218 ἀπὸ τοὺς 224 τίτλους τῆς βιβλιοθήκης· οἱ ὑπόλοιποι εἶναι ἔλλιπεις καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ συνεκτιμηθοῦν. Ἡ διαίρεση τῶν βιβλίων σὲ κατηγορίες εἶναι, κατὰ τὸ δυνατὸ, ἀκριβής: δυσκολίες παρουσιάζουν μόνο ὀρισμένα βιβλία ποὺ τὸ περιεχόμενό τους ἀνταποκρίνεται σὲ περισσότερες ἀπὸ μία κατηγορίες.

Στὶς δεκαπέντε κατηγορίες τῆς ἐνότητας τοῦ θρησκευτικοῦ ἐντύπου συγκεντρώνονται κείμενα ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, Ὁμιλίες, βιβλία δογματικά, ἐρμηνευτικά, λειτουργικὰ κ.ἄ. Τὴν πρώτη θέση, ποσοτικά, τὴν ἔχουν τὰ ἀντιρρητικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὰ ἀντιδιαφωτιστικὰ ἀνεβαίνουν στὸ ἀξιοσημείωτο ποσοστὸ 27,3% τοῦ συνόλου.

36. Μ α ν. Γ ε δ ὠ ν, Προικόννησος, Κων/πολις 1895, σ. 31.

37. Τὸ κτητορικὸ σημείωμα εἶναι τὸ ἐξῆς: «1524 Ἰονίου κ' ἐν τῶν τοῦ Γαυρηλοῦ μροπολίτου φιλαδελφείας» (Ν. Β ἐ η ς, Σημειώματα ἐξ ἐντύπων, σ. 454). Ἡ μεταγραφή τῆς χρονολογίας εἶναι προφανῶς λανθασμένη, ἀφοῦ ὁ Γαβριὴλ χρημάτισε μητροπολίτης Φιλαδελφείας στὰ χρόνια 1577 - 1616. Ἴσως πρέπει ἐδῶ τὸ 1524 νὰ διορθωθεῖ σὲ 1584 ἢ 1594.

38. Τὰ παραπάνω ὀνόματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία τελευταῖα ποὺ σταχυολόγησα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἁγίας Λαύρας, ἔχουν ἀντιγραφεῖ ἀπὸ τὸν Ν. Β ἐ η, ὄπ. παρ, σ. 454 - 455.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ				ΚΟΣΜΙΚΑ		
α/α	Κατηγορίες	ἀριθ.	Ξ*	Κατηγορίες	ἀριθ.	Ξ
1	Ἐκκλ. συγγραφεῖς	13	5	Κλασσικά κείμενα **	36	25
2	Λειτουργικά	8		Φιλολογία ***	9	
3	Ἑρμηνευτικά	7		Ἱστορία - μυθολογία	7	2
4	Κανονικά	1		Ἀρχαιολογία	1	
5	Ἄγιολογικά	1		Λογοτεχνία	6	
6	Ποιμαντικά	2		Ἐπιστολογραφία	3	
7	Δογματικά	5		Γραμματική	9	
8	Ἀπολογητικά	1		Λεξικά	9	3
9	Ἀντιρρητικά	18		Φιλοσοφία	19	3
10	Ἀντιδιαφωτιστικά	5		Λογική	3	
11	Ἐκκλ. Λόγοι	8		Ρητορική	3	
12	Ἐκκλ. Ποίηση	3		Μαθηματικά	8	
13	Ἀκολουθίες	2		Ἱατρική	3	1
14	Ψυχοφελῆ	3		Ἀστρονομία	1	1
15	Ἐκκλ. Δίκαιο	3		Γεωγραφία	8	
16	Ἐκκλ. Ἱστορία	2		Δίκαιο - πολιτική θεωρία	4	
17	Πασχάλια	1		Χρηστοθήθεια	1	
18	Προσκυνητάρια	1		Διαφορα	4	
Σ Υ Ν Ο Λ Ο		84	5		134	35

Πίν. 1.

Ἐξαιρετική ποικιλία καὶ πληρότητα παρουσιάζει καὶ ἡ ἐνότητα τοῦ κοσμικοῦ βιβλίου. Τὰ ὑψηλότερα ποσοστά συγκεντρώνουν οἱ κλασσικοὶ συγγραφεῖς, ἀκολουθοῦν τὰ βιβλία φιλοσοφίας, καὶ παρακάτω τὰ ἐγχειρίδια σχολικῆς πρακτικῆς: λεξικά, γραμματικές, μαθηματικά κ.ἄ. Ἄν μπορούσαμε νὰ δοῦμε τὴν ἐνότητα τοῦ κοσμικοῦ βιβλίου αὐτοτελῶς, θὰ σηματοῦνιζαμε μιὰ καλὴ εἰκόνα γιὰ τὸν κάτοχο αὐτῆς τῆς βιβλιοθήκης: θὰ εἶχαμε μπροστὰ μας ἓνα λόγιο δάσκαλο τοῦ τέλους τοῦ 18 καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19 αἰῶνα, καλὰ ἐνημερωμένον καὶ ἀνοιχτὸν στὶς προοδευτικὲς τάσεις τῆς ἐποχῆς του. Πρῶτη ἐνδειξη ἡ πλούσια συλλογὴ κλασσικῶν κειμένων, σὲ ἑλληνικὲς καὶ ξένες ἐκδόσεις: οἱ τελευταῖες καλύπτουν σχεδὸν τὰ 2/3 τοῦ συνόλου. Ἡ ἐκδοτικὴ προσπάθεια τοῦ Κοραῆ ἀντιπροσωπεύεται ἐδῶ μὲ τὰ «Αἰθιοπικά» τοῦ Ἡλιοδώρου (1804), τοὺς «Λόγους» τοῦ Ἰσοκράτη (1807), τὰ «Στατηγῆματα» τοῦ Πολυαίνου (1809), τοὺς «Βίους» τοῦ Πλου-

* Τὸ γράμμα Ξ δηλώνει τὶς ξένες ἐκδόσεις.

** Στὴν κατηγορία αὕτη κατατάσσονται μόνο τὰ φιλολογικὰ *Κλασσικά κείμενα*. Ὅσα, κλασσικὰ ἐπίσης, ἀναφέρονται σὲ ἐπιμέρους ἐπιστῆμες (γεωγραφία, ἀστρονομία κ.ἄ.) τοποθετοῦνται στὶς ἀντίστοιχες κατηγορίες.

*** Στὴ *Φιλολογία* βαζῶ τὶς πραγματεῖες που ἀναφέρονται στὴ γλῶσσα, τὴ γραμματικὴ, τὴ μετρικὴ κ.ἄλ.

τάρχου (1814)· δὲν λείπουν καὶ τὰ συγκεντρωμένα σὲ τόμο «Προλεγόμενά» του (1815). Τὰ ἐγχειρίδια ἀστρονομίας, ἰατρικῆς, γεωγραφίας μαρτυροῦν γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ κατόχου τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ νεοελληνικὸς διαφωτισμὸς ἔχει ἐπίσης τὴ θέση τοῦ ἐδῶ, μὲ ἔργα σὰν τὴν «Ἠθικὴ φιλοσοφία» τοῦ Μοισιόδακα (1761), τὴ «Λογικὴ» τοῦ Βούλγαρη (1766), τὴ «Νεωτερικὴ Γεωγραφία» τῶν Δημητρίων (1791), τὸ «Περὶ πληθῶς κόσμων» τοῦ Κοδρικᾶ (1794), τὴ «Χάρτα» τοῦ Ρήγα (1797). Δὲν ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸν Κατάλογο οὔτε ἡ σύγχρονη λογοτεχνικὴ παραγωγή. Τὴν ἀντιπροσωπεύουν : ὁ «Ἠθικὸς τρίπους» τοῦ Ρήγα (1797), τὰ «Φιλοθέου πάρεργα» τοῦ Ν. Μαυροκορδάτου (1800), ὁ «Κλεομένης» τοῦ Λαφονταῖν (1817), ἡ «Κρίσις τοῦ Πάριδος» τοῦ Δ. Γουζέλη (1817). Ἐξιοσημείωτη εἶναι τέλος καὶ ἡ παρουσία βιβλίων κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ προβληματισμοῦ, ποὺ ἐκδόθηκαν κατὰ καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάσταση : πρόκειται γιὰ τὴν «Εἰσαγωγή εἰς τὸ δημόσιον καθολικὸν δικαίωμα» (1825), τὸ «Περὶ ὠφελείας καὶ ἐκτάσεως τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν» τοῦ Γ. Ἀθανασίου (1828), τὴν «Κατήχησιν τῶν κυριωτέρων κοινωνικῶν καθηκόντων» τοῦ Χρησταρῆ (1831).

Ὅπως διαπιστώνουμε λοιπὸν, ὁ Κατάλογος Ἰωαννίδη καλύπτει ἓνα εὐρύτατο φάσμα ἐνδιαφερόντων, ἀρκετὰ ἀντιφατικῶν μάλιστα, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴ σύγκριση ὀρισμένων κατηγοριῶν βιβλίων : ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ βρισκόμε βιβλία ποὺ ὑπηρετοῦν τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ παράδοση καὶ πολεμοῦν τὶς νεωτεριστικὲς τάσεις, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη βιβλία ποὺ ἐκφράζουν ἓναν καινούριο κόσμον, ἀπελευθερωμένον ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ παράδοση. Ἡ ἀντιφατικότητά αὐτὴ θέτει τὸ πρόβλημα, ἂν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰωαννίδη ἀποτελεῖ ἓνα σύνολο βιβλίων ποὺ ἐκφράζουν εἴτε ἐξέφραζαν κάποτε τὶς δικῆς του ἰδεολογικὲς ἐπιλογές³⁹, ἢ ἂν πρόκειται, ὡς ἓνα βαθμό, γιὰ ἓνα οὐδέτερο ἢ τυχαῖο ἄθροισμα βιβλίων.

Ἡ ἔλλειψη σχετικῶν στοιχείων δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀπαντήσουμε μὲ ἐπάρκεια στὰ παραπάνω ἐρωτήματα. Θὰ μπορούσαμε πάντως νὰ διατυπώσουμε τὴν εὐλόγη ὑπόψια, ὅτι ἓνα μεγάλο μέρος τῆς βιβλιοθήκης Ἰωαννίδη προήλθε ἀπὸ δωρεά, ἴσως τῆς οἰκογένειας Ραστῆ : πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ συνηγοροῦν καὶ τὰ κτητορικὰ σημειώματα τῶν Ραστῆδων, ποὺ

39. Θὰ διευκολυνόμαστε ἀρκετὰ στὴν ἐκτίμηση τῶν ἐνδιαφερόντων τοῦ Ἰωαννίδη ἂν γνωρίζαμε τὸ χρόνο ἀγορᾶς μερικῶν, τουλάχιστο, ἀπὸ τὰ βιβλία του. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλός : τὸ βιβλίον δὲν ἔχει πάντα τὴν ἴδια λειτουργία. Βιβλία, λόγου χάριν, ποὺ κάποια στιγμή ἐκφράζουν τὴν πρωτοποριακὴ σκέψη μὲ τὸ χρόνο ξεπερνιοῦνται ἢ χάνουν τὴ δυναμικότητά τους καὶ τὴ θέση τους παίρνουν ἄλλα, ἀντιπροσωπευτικὰ τῶν νέων τάσεων. Τὸ κοινὸ λοιπὸν ποὺ ἀγοράζει βιβλία, προοδευτικὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ τους, μερικὲς δεκαετίες μετὰ τὴν πρώτη ἐκδόσή τους, εἶναι ἓνα κοινὸ ποὺ δὲν συνειδητοποιεῖ πιά τὴν ἀρχικὴ λειτουργία τους. Ἡ ἀγορὰ τῶν βιβλίων αὐτῶν, ἂν δὲν εἶναι συμπτωματικὴ, θὰ ὑπηρετεῖ τώρα διαφορετικὲς ζητήσεις,

μνημονεύσαμε παραπάνω. Στο «Υπόμνημά» του ο Ίωαννίδης γράφει ότι τὰ περισσότερα βιβλία ἀποτελοῦν προϊόν ἀγορᾶς τοῦ ἴδιου. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ προέρχονται, χωρὶς ἰδιαίτερη ἐπιλογή, ἀπὸ μιὰ ἢ περισσότερες ὑπὸ διάλυση βιβλιοθήκες. Ἔτσι μποροῦν νὰ ἐρμηνευτοῦν τόσο ἡ ποικιλία τῶν τίτλων τῆς βιβλιοθήκης, ὅσο καὶ ἡ σχετικὰ εὐρεία χρονολογικὴ κλίμακα, τὴν ὁποίαν διατρέχουν οἱ χρονολογίες ἐκδόσεως (Πίν. 2). Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ τὸ γεγονός ὅτι

χρονολ.	1534-1599	1600-1650	1651-1700	1701-1750	1751-1800	1801-1821	1822-1836
ἀριθ.	2	2	9	14	57	66	9
ποσοστ.	1,24	1,24	5,67	8,81	35,92	41,48	5,64

Πίν. 2 *

τὰ ποσοστὰ τῶν βιβλίων τῆς περιόδου 1822 - 1836, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ίωαννίδης ζεῖ στὶς Ἡγεμονίες, εἶναι πολὺ χαμηλά: σὲ ἓνα σύνολο 159 βιβλίων μόνο ἑννέα ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Εἶναι καὶ τοῦτο μιὰ ἔνδειξη ὅτι ἡ βιβλιογραφικὴ του ἐνημέρωση δὲν ἦταν ταχτικὴ καί, παραπέρα, ὅτι ἡ βιβλιοθήκη του δὲν μπορεῖ νὰ νοηθεῖ σὰν δικό του, ἀποκλειστικὰ, δημιούργημα.

Τὶ εἶδους βιβλία θὰ ταίριαζαν μὲ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἰδεολογία τοῦ Ίωαννίδη; Πρῶτα-πρῶτα βέβαια τὰ σχολικά, ὅπως οἱ γραμματικές, τὰ λεξικά, τὰ φιλολογικά, οἱ ρητορεῖες: οἱ ἀνάλογοι ἀριθμοὶ στὸν Πίνακα 1 δείχνουν ἓνα δάσκαλο μὲ γερὸ ὄπλισμό. Γιὰ τὶς ἰδεολογικὲς ἀρχὲς τοῦ Ίωαννίδη, τουλάχιστο στὴν τέταρτη δεκαετία τοῦ 19 αἰῶνα, πολῦτιμος ὁδηγὸς εἶναι τὸ «Υπόμνημά» του, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ γίνεῖ ἐκτενέστερα λόγος παρακάτω. Οἱ θέσεις ποὺ διατυπώνονται ἐκεῖ, ὑπερβολικὰ συντηρητικὲς, μᾶς ὁδηγοῦν στὴν κατηγορία τῶν ἀντιρρητικῶν καὶ ἀντιδιαφωτιστικῶν βιβλίων, τὰ ποσοστὰ τῶν ὁποίων, ὅπως σημειώσαμε παραπάνω, εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλά. Σὰν στόχο οἱ πραγματεῖες αὐτὲς ἔχουν τὸν καθολικισμό, τὸ λουθηρανισμό, τὴν ἀθεΐα, ἀλλὰ καὶ τὶς νέες ἰδέες ποὺ ἀπειλοῦν νὰ διαταράξουν τὶς κατεστημένες ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς ἰσορροπίες. Σημειῶνῶ ἔνδεικτικὰ μερικὸς τίτλους: «Ἡ ἀθλιότης τῶν δοκησισόφων» (1793), «Ἀπόδειξις τοῦ κύρους τῶν τῆς νέας καὶ παλαιᾶς διαθήκης βιβλίων» τοῦ Νικηφ. Θεοτόκη (1794), «Λόγος παραινετικός... ἢ κατὰ Οὐολταίρου» τοῦ

* Ἀπὸ τὰ 224 βιβλία τοῦ Καταλόγου μόνο γιὰ 159 ἔχουμε ἀκριβεῖς πάνω-κάτω χρονολογίες ἐκδόσεως, καὶ αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ καλύπτει ἡ χρονολογικὴ στατιστικὴ.

Μακάριου Καββαδία (1802),⁴⁰ «Άλεξίκακον φάρμακον» τοῦ Ἀθανάσιου τοῦ Πάριου (1818): «Ἡ ἀλήθεια κριτῆς» (1750), «Εὐαγγελική σάλπιγξ» τοῦ Μακάριου τοῦ Πάτμιου (1754 κ.έξ.), «Ἀληθοφωνήσεις μητρικαί πρὸς ψευδοφωνήσεις ἀντιμητρικάς» τοῦ Νικ. Λογάδη (1833). Στὸν χειρόγραφο ἀντιπαπικό «Θησαυρό» τοῦ Ἰωάννη Καλλιάρχη σχολιάζει ὁ ἴδιος ὁ Ἰωαννίδης: «*εὐχῆς δὲ ἐστὶν ἵνα ἐκδοθῶσιν εἰς τύπον παρὰ τινος ζηλωτοῦ τῆς ὀρθοδοξίας*»⁴¹.

Τὴν ἰδεολογικὴ τοποθέτηση τοῦ Ἰωαννίδη τεκμηριώνει μὲ ἀσφάλεια, ὅπως σημειώσαμε ἤδη, τὸ «Ἐπόμνημά» του, συνταγμένο τὸ 1842. Γιὰ νὰ συλλάβουμε καλύτερα τὸ κλίμα μέσα στὸ ὁποῖο κινεῖται τὸ κείμενο αὐτό, θὰ χρειαστεῖ, πρὶν προχωρήσουμε στὴ μελέτη του, νὰ δώσουμε μιὰ συνοπτικὴ εἰκόνα τῶν τάσεων πού κυριαρχοῦν στὴν ἑλληνικὴ ἐκκλησία στὴν τέταρτη δεκαετία τοῦ 19 αἰῶνα. Τὰ χρόνια αὐτὰ σημαδεύονται ἀπὸ ἔντονες θρησκευτικὲς διενέξεις, πού συνοδεύονται ἀπὸ διωγμοὺς καὶ καταδίκες. Τὰ γεγονότα εἶναι γνωστά. Τὸ 1833 ἡ ἑλλαδικὴ ἐκκλησία κηρύσσεται, χωρὶς τὴ συγκατάθεση τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου, ἀνεξάρτητη. Τὸ αἶτημα γιὰ αὐτονομία τῆς ἐκκλησίας ὑποστηρίζει, μεταθέτοντάς το καὶ σὲ πολιτικὸ ἐπίπεδο, ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης. Ἀντίθετα, ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος καταδικάζει τὴν ἀπόσχιση ἀπὸ τὸν οἰκουμενικὸ θρόνο καὶ κατηγορεῖ σὰν αἰρετικούς ὄσους τὴν ὑποκινοῦν ἢ τὴν ἀποδέχονται. Γύρω ἀπὸ τὸν Φαρμακίδη καὶ τὸν Οἰκονόμο συσπειρώνονται δυὸ ἀντιμαχόμενες ὁμάδες, πού ἐκφράζουν δυὸ ἀντίθετα ἰδεολογικὰ ρεύματα: ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἕνας ἀκμαῖος, γιὰ τὴν ἐποχὴ του, φιλελευθερισμός, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἕνας ἄκρατος συντηρητισμός. Πέρα ἀπὸ τὰ στενὰ πλαίσια τῶν ἐκκλησιαστικῶν διενέξεων, οἱ τάσεις αὐτὲς ἐκφράζουν, ἀντίστοιχα, τὶς δυνάμεις τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ τῆς ὀπισθοδρόμησης. Πρόκειται γιὰ δυὸ ρεύματα πού εἶχαν κινήθει παράλληλα στὰ χρόνια τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ καὶ πού, ὕστερα ἀπὸ μιὰ προσωρινὴ ἀναστολὴ κατὰ τὴν Ἐπανάσταση, ἐπανέρχονται μαχητικότερα.⁴²

Οἱ συντηρητικοὶ κύκλοι διαβάλλουν καὶ καταγγέλλουν κάθε σκέψη καὶ πράξη πού δὲν συμπορεύεται μὲ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση. Ὁ Οἰκονόμος καταδικάζει τὶς νεωτεριστικὲς τάσεις πού «*ἐπαγγέλλονται ἐλευθερίαν ἀπεριόριστον*» καὶ «*ἀδελεάζουσι τὴν φαντασίαν τῶν ἀπλουστέρων*»⁴³. Ἡ

40. Βλ. Σ π. Ἀ σ δ ρ α χ ἄ ς, Μακάριος Καββαδίας (; – 1824). Ὁ Ἐραμιστής 2, 1964, 225 - 226.

41. «Κατάλογος», σ. 198.

42. Α ἰ κ. Κ ο υ μ ἄ ρ ι α ν ο ὕ, Ἡ ἐλευθεροφροσύνη τοῦ Θεόφιλου Καίρη, Ἐποχές, τχ. 46, Φεβρ. 1967, σ. 187.

43. Χ ρ υ σ. Π α π α δ ὀ π ο υ λ ο ς, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τ. Α', Ἀθ. 1920, σ. 159.

«Ευαγγελική σάλπιγξ»), ὄργανο τῆς ομάδας τοῦ Οἰκονόμου, κατηγορεῖ τὸν κύκλο τοῦ Φαρμακίδη γιὰ λουθηρανισμό καὶ καλβινισμό. Ὁ Νεόφυτος Βάμβας γίνεται στόχος ἐπιθέσεων γιατί συνεργάζεται με ἱεραποστόλους τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας στὴ μετάφραση τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ καλεῖται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο σὲ ἀπολογία.⁴⁴ Τὸ 1839 ἡ ἐκκλησία, ἀνήσυχη ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Καίτη στὸ Ὁρφανοτροφεῖο τῆς Ἄνδρου, τὸν ἀναγκάζει νὰ ἀπολογηθεῖ.⁴⁵ Τὸν ἴδιο χρόνο ἀποκαλύπτεται ἡ ὑπαρξη τῆς «Φιλορθόδοξης Ἑταιρείας»: ἀνάμεσα στοὺς σκοποὺς της ἦταν ἡ ἐπανασύνδεση τῆς ἐλλαδικῆς ἐκκλησίας με τὸ οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο καὶ ἡ ὑποστήριξη τῆς ὀρθοδοξίας.⁴⁶

Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς μεταφέρθηκε ἔνωρις στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἡ συντηρητικὴ πτέρυγα εἶχε ἰσχυρὰ ἐρείσματα. Σὲ μιὰ στιγμή ἐξαρσης τῆς μισαλλοδοξίας, μαζί με τὰ βιβλία ἑτεροδόξων προπαγανδιστῶν, καίγονται καὶ βιβλία τοῦ Φαρμακίδη.⁴⁷ Ἡ μεταφορὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη στὶς Ἡγεμονίες, ὅπου ἡ παρακμασμένη ἐλληνικὴ παροικία εἶχε περάσει σὲ θέσεις καθαρὰ ἀντιδραστικές, ἦταν ἐπόμενη.

Τὸ ἐπιστολικὸ «Ἐπόμνημα» τοῦ Ἰωαννίδη εἶναι ἕνα τυπικὸ κείμενο τῶν μέσων τοῦ 19 αἰῶνα, σφραγισμένο με τὸ πνεῦμα τοῦ λογιωτατισμοῦ. Ὁ λόγος εἶναι μακροπερίοδος, ρητορικός, πομπώδης· οἱ λέξεις, κάποτε χωρὶς λογικὸ εἶρμό, παρασύρονται ἀπὸ τὸ ρητορικὸ στόμφο, ἔτσι πού περισσότερο ἠχοῦν, παρὰ ἀποδίδουν πραγματικὲς ἔννοιες. Πρόκειται γιὰ σύμπτωμα γενικότερο τῆς γλώσσας καὶ τοῦ ὕφους μιᾶς ἐποχῆς, ἡ ὁποία παρὰ τίς διακηρύξεις της γιὰ ἐπιστροφή στὶς ἀρχαιοελληνικὲς ρίζες, ἀπομακρύνθηκε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε «ἀπὸ τῆς λιτότητας, τὴν εὐθύτητα, τὴν καθαρότητα τοῦ ἐλληνικοῦ κλασσικοῦ λόγου»⁴⁸.

Μὲ τὸ «Ἐπόμνημά» του ὁ Ἰωαννίδης θέλει βασικὰ νὰ δώσει ὁδηγίες στοὺς συμπατριῶτες του γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς βιβλιοθήκης πού στέλνει

44. Ὁπ. παρ., σ. 207 κ. ἐξ.

45. Ὁπ. παρ., σ. 259. Αἰ κ α τ. Κ ο υ μ α ρ ι α ν ο ὦ, ὄπ. παρ., σ. 195 κ. ἐξ.

46. Χ ρ υ σ. Π α π α δ ὀ π ο υ λ ο ς, ὄπ. παρ., σ. 278. Μ π ά μ π η ς Ἄ ν ν ι ν ο ς, Ἱστορικὰ σημεῖωματα, Ἄθ. 1925, σ. 394 κ. ἐξ. J. A. P e t r o p o u l o s, Politics and statecraft in the kingdom of Greece 1833 - 1843, Princeton 1968, σ. 329 κ. ἐξ., 519 κ. ἐξ.

47. Θ ε ὄ κ λ η τ ο ς Φ α ρ μ α κ ἰ δ η ς, Ἄπολογία, ἔκδ. Β', Ἄθ. 1840, σ. 78 κ. ἐξ.

48. Κ. Τ σ ά τ σ ο ς, Νεοελληνικὴ ρητορεία, ἔκδ. Βασικῆς Βιβλιοθήκης, Ἄθ. 1954, σ. ιζ',

στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του καί, κατὰ δεύτερο λόγο, νὰ ἀπολογηθεῖ γιὰ τὴν ἀδυναμία του νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸ αἶτημα τῶν συγχωριανῶν του γιὰ ἀποστολὴ χρηματικῆς βοήθειας. Παράλληλα ὅμως βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ κάνει καὶ ἓνα κήρυγμα προσήλωσης στὴν ὀρθοδοξία, ποῦ στὰ χρόνια αὐτὰ νομίζει ὅτι κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς «αἰρετικούς» νεωτερισμοὺς τοῦ Φαρμακίδη, τοῦ Βάμβα καὶ τοῦ Καῖρη. Ὁ Ἰωαννίδης ἐνημερωμένος ἄριστα γιὰ τὶς σύγχρονες ἐκκλησιαστικὲς ἀντιθέσεις μεταφέρει στὸ «Ἐπόμνημά» του τὸ ὕφος καὶ τὸ λεξιλόγιο τῆς συντηρητικῆς ὁμάδας τοῦ Οἰκονόμου: ὁ «ἀθεώτατος» Καῖρης, ὁ «ὀλεθριώτατος» καὶ «ἀποτρόπαιος» Φαρμακίδης καὶ ὁ «ἀντάρτης» Βάμβα, οἱ «μισθωμένοι Ἀπόστολοι τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ» κατηγοροῦνται ὅτι ἐπιδιώκουν νὰ ἀνατρέψουν τὴν παραδοσιακὴ ἐκκλησιαστικὴ ἰδεολογία καὶ παραπέρα τὴν κοινωνικὴ εὐταξία.

Μέσα στὸ ἴδιο κείμενο ὁ Ἰωαννίδης, κατὰ ἓναν περιεργο συγκερασμό, ἐγκωμιάζει τὴν παιδεία, τὴ φιλοσοφία, τοὺς πατέρες τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, τοὺς ὁποίους βλέπει, μετὰ τὴν ἑλληνικὴ παλιγγενεσία, νὰ ἐπιστρέφουν πανηγυρικὰ στὸν τόπο τους. Φαντάζεται «τὰ λαμπρὰ ἀνάκτορα τῆς [...] φιλοσοφίας ἀνεωγμένα, καὶ τοὺς Σωκράτας, καὶ Ἀριστοτέλεις, καὶ Πλάτωνα φιλοσοφοῦντας, καὶ διαλεγομένους περὶ [...] φύσεως» ἀκούει «τοὺς θουκυδίδας καὶ ξενοφῶντας ἐξιστοροῦντας... τὰ κατὰ τῶν [ἐχθρῶν] τρόπαια τῶν προγόνων ἡμῶν... τοὺς δημοσθένεις καὶ Ἰσοκράτας γλαφυρότατα ῥητορεύοντας, καὶ πάντα τὸν δ[μιλον τῶν πάλαι] σοφῶν... πανηγυρίζοντας τὴν παλιγγενεσίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς φιλοσοφίας»⁴⁹.

Ἡ πανηγυρικὴ παρουσία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων σὲ ἓνα κείμενο σὰν καὶ αὐτό, ποῦ τὸ χαρακτηρίζει ἡ αὐστηρὴ προσκόλληση στὴν ὀρθόδοξη παράδοση τῆς ἐκκλησίας, εἶναι ἓνα φαινόμενο τῆς ἐποχῆς. Στὴν περίοδο τῆς ἀκμῆς τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ φορεῖς τῆς ἰδεολογίας της, διαισθανόμενοι τοὺς πνευματικὸς καὶ κοινωνικοὺς κινδύνους ποῦ ἐγκυμονοῦσε ἡ ἀνάγνωση τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, στάθηκαν ἐπιφυλακτικοί, ἂν ὄχι πάντοτε ἐχθρικοί, ἀπέναντί τους.⁵⁰ Ὁ συγκρητισμὸς ἀνάμεσα στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἀρχαιότητα πραγματοποιεῖται μόνις τώρα, στὰ μέσα τοῦ 19 αἰώνα. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἀρχίζει ἄλλωστε νὰ μορφοποιεῖται καὶ ὁ ὅρος «ἐλληνοχριστιανικός».⁵¹

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς βρίσκει ἐδῶ θέση καὶ ἡ «φιλοσοφία», προσδιορισμένη ὅμως μὲ τὰ ἐπίθετα «ἀληθῆς» καὶ «ἔνθεος». Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὴ φιλοσοφία ποῦ στὰ χρόνια τοῦ νεοελλη-

49. «Ἐπόμνημα», σ. 181.

50. Βλ. Δημήτριος Καταρτζῆς, Δοκίμια, ἐπιμ. Κ, Θ. Δ η μ α ρ ᾱ ς, Ἀθ, 1974, σ. ξζ', ση'.

51. Ὅπ. παρ., σ. ση'.

νικού διαφωτισμού ταυτιζόταν με την ελευθεροφροσύνη και την ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ δόγματος. Τώρα παίρνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο νόημα: σημαίνει τὴν αὐστηρὴ τήρηση τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, τὴν ὑποταγὴ κάθε ἐκδήλωσης στὸ πνεῦμα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ σύγχρονος φιλόσοφος εἶναι, κατὰ κάποιον τρόπο, ὁ «ἀντιφιλόσοφος» τῆς ἐποχῆς τοῦ διαφωτισμοῦ.

Καὶ στὶς δύο παραπάνω περιπτώσεις χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐλαστικότητα μετὰ τὴν ὁποία ἡ ἐκκλησία οικειοποιεῖται θέματα καὶ ἔννοιες ποὺ παλαιότερα θεωροῦσε ἐπικίνδυνα καὶ ψυχοφθόρα. Ἐτσι βλέπουμε πόσο ἄρμονικὰ συγχρωτίζονται τὸ δόγμα, ἡ ἀρχαιότητα καὶ ἡ φιλοσοφία. Τὸν τελευταῖο ὄρο ἡ ἐκκλησία τὸν προσαρμύζει στὰ μέτρα της καὶ τὸν χρησιμοποιεῖ χωρὶς φόβο· ἡ χρῆση του δὲν ἐγκυμονεῖ ἄλλωστε κινδύνους, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἴδια αἰσθάνεται καὶ εἶναι στὰ χρόνια αὐτὰ ἀρκετὰ ἰσχυρὴ. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο προσοικειώνεται μιὰ ἀρχαιότητα ἀποδυναμωμένη ἀπὸ τὰ ζωτικότερα στοιχεῖα της καὶ περιορισμένη κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σὲ νεκροὺς τύπους.

Παράλληλες σημασιολογικὲς διαφοροποιήσεις παρατηροῦνται καὶ στὸ χῶρο τῆς παιδείας: σὲ βασικὰ αἰτήματα τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ, ὅπως ἡ ἴδρυση σχολείων καὶ ἡ ὀργάνωση βιβλιοθηκῶν, τώρα, στὸν προχωρημένο 19 αἰώνα, οἱ συντηρητικοὶ κύκλοι δίνουν διαφορετικὸ περιεχόμενο. Ὁ Ἰωαννίδης ἐκφράζει καίρια, ἔστω καὶ ἀπὸ τὴ Βλαχία, τὶς συντηρητικὲς αὐτὲς ροπές: πιστεῦει ἀπόλυτα στὴν ἀνάγκη τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας γιὰ παιδεία καὶ σχολεῖα, ἀλλὰ ὅμως «οὐχὶ τῶν σκολιῶν... καὶ διαστρόφων, οἷον συνεργεῖα δαιμονικῆ ὑπῆρξε τὸ τοῦ [...] θεομάχου, καὶ τὴν συνείδησιν κεκατηριασμένον, καὶ ὅλως ἀθεωτάτου Καίρου»⁵². Ἀναφέρεται βέβαια στὸ Ὁρφανοτροφεῖο τῆς Ἄνδρου τοῦ Θεόφιλου Καίρη, τὸ ὁποῖο, ἀνάμεσα στὸ 1836 καὶ 1839, γίνεται στόχος τῶν ἀντιδραστικότερων δυνάμεων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, μετὰ ἀποτέλεσμα τελικὰ νὰ κλείσει καὶ νὰ ἐξοριστεῖ ὁ Καῖρης.⁵³

Ὁ δάσκαλος τώρα δὲν φτάνει νὰ ξέρει γράμματα· ἄλλωστε ὑπάρχουν πολλοὶ σοφοὶ ποὺ γνωρίζουν «καταμετροῶν τῇ σπιθαμῇ πλέθρα γῆς, [ἀρι]θμεῖν ἀστέρας οὐρανοῦ, καὶ μιλλιούνια, καὶ χιλλιούνια ψάμμον θαλάσσης», ἀλλὰ ἀγνοοῦν «πόσα, καὶ τίνα εἰσὶ τὰ ἄρ[θρα] τῆς πί]στεως. καὶ ἂν τις ἐρωτήσῃ αὐτούς, τίνα εἰσὶ τὰ ἄρθρα, ἀποκρίνονται ὅτι ἄρθρα τῆς πίστεώς εἰσιν οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι»⁵⁴. Ὁ δάσκαλος πρέπει, πρῶτα καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα, νὰ εἶναι ὑπέρητης τῆς ἐκκλησίας, φύλακας τοῦ δόγματος καὶ τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παράδοσης. Μὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πνεῦμα πρέπει

52. «Ὑπόμνημα», σ. 179.

53. Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Πα σ χ ῶ λ η ς, Θεόφιλος Καίρης, Ἄθ. 1928, σ. 72 κ. ἐξ., 145.

54. «Ὑπόμνημα», σ. 184

νά διαπλάσει τοὺς μαθητὲς του : μιὰ φορά, τουλάχιστο, τὴ βδομάδα πρέπει νὰ καταγίνεται μὲ τὴν ἀνάλυση «*Ἱερογραφικῶν, καὶ δογματικῶν, καὶ Πατερικῶν βιβλίων*» μὲ σκοπὸ τὴ στερέωση τῆς πίστεως τῶν νέων. Μὲ εὐθύνη τοῦ δασκάλου ἐπίσης ἀπαγορεύεται στοὺς μαθητὲς νὰ διαβάζουν «*βιβλία-ρια κακοήθη, καὶ βλάσφημα, καὶ ἀλλότρια τῆς καθ’ ἡμᾶς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας... οἷα τὰ Καίρια καὶ Βαμβοφαρμακίδια καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια*»⁵⁵.

Τὸ σχολεῖο ἔχει καὶ μιὰ ἀκόμη ἀποστολή : νὰ προφυλάξει τοὺς χωρικούς, ἰδίως τοὺς «*ἀπλοστέρους*», ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους νεωτερισμοὺς τῶν «*αἰρετικῶν*». Τὴ διαφώτιση θὰ ἀναλάβει ὁ δάσκαλος, χρησιμοποιοῦντας σὰν μέσο καὶ τὴν ἐκφώνηση λόγων ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς ἐκκλησίας.⁵⁶ Κατ’ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ σχολεῖο ἀποβαίνει τὸ κέντρο τῆς μικρῆς κοινωνίας τοῦ χωριοῦ καὶ συντελεστὴς ἀποφασιστικὸς στὴ διαμόρφωση τῆς ιδεολογίας τῆς.

Τὸ «Ύπόμνημα» κλείνει μὲ ὁδηγίες τοῦ Ίωαννίδη σχετικὰ μὲ τὴν ὀργάνωση τῆς βιβλιοθήκης. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ συστηματικότητα μὲ τὴν ὁποία διατυπώνονται οἱ σχετικὲς προτάσεις. Τὰ βιβλία πρέπει νὰ σφραγιστοῦν καὶ νὰ τοποθετηθοῦν σὲ ἰδιαίτερο χῶρο μέσα στὸ σχολεῖο. Οἱ νέες προσκτήσεις θὰ ἀναγράφονται στὸν Κατάλογο πού στέλνει ὁ Ίωαννίδης μαζί μὲ τὰ βιβλία, καὶ συγκεκριμένα στὰ πέντε τελευταῖα φύλλα, τὰ ὁποῖα ἄφησε ἐπίτηδες λευκά.

Ύπευθυνος γιὰ τὴ διακίνηση καὶ τὴν ἀσφάλεια τῶν βιβλίων θὰ εἶναι εἰδικὰ ἐντεταλμένος βιβλιοθηκᾶριος, διοριζόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ σχολεῖου.⁵⁷ Βιβλία μποροῦν νὰ δανείζονται καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ δάσκαλοι καί, κατὰ τὶς ἐορτάσιμες ἡμέρες, οἱ παπάδες τοῦ χωριοῦ. Γιὰ τὰ βιβλία πού βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁ βιβλιοθηκᾶριος πρέπει νὰ κάνει ἀπόδειξη δανεισμοῦ καὶ νὰ φροντίζει ὥστε νὰ ἐπανέρχονται κανονικὰ στὴ θέση τους.

55. «Ύπόμνημα», σ. 184 - 185.

56. «Ύπόμνημα», σ. 184.

57. Ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα πού ρυθμίζουν τὰ σχετικὰ μὲ τὴ συγκρότηση καὶ ὀργάνωση βιβλιοθηκῶν προβλέπουν κάποτε καὶ τὸ διορισμὸ βιβλιοθηκᾶριου. Τὸ 1769 ὁ πατριάρχης Θεοδοσίος συνιστᾷ μὲ σιγίλλιο πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς σχολῆς τῆς Πάτμου νὰ ἐκλέξουν σὰν βιβλιοφύλακα «*ένα τῶν τροφίμων τῆς αὐτῆς σχολῆς, ἄνδρα τὸν πιστὸν καὶ ἐχέγγυον ἔχοντα, ὅστις ὀφείλει παρέχειν διδασκάλους τε καὶ μαθητιῶσιν ὅπερ ἂν τῶν βιβλίων αἰτοῖτο ἕκαστος εἰς χρῆσιν*». Βλ. M i c l o s i c h - M ü l l e r, Acta et diplomata, τ. ζ', Βιέννη 1890, σ. 352. Μ. Ι. Γ (ε δ ε ὠ ν), ἼΗ περὶ βιβλιοθηκῶν ἐκκλησιαστικὴ μέριμνα. ἹΕκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια 25, 1905, 267 - 268. Μαθητὲς ἐπίσης ἐκτελοῦσαν χρέη βιβλιοθηκᾶριου καὶ στὴ σχολῇ τοῦ Κουρούτζεσμε, μετὰ τὸ 1804· τὰ καθήκοντά του περιγράφονται λεπτομερικὰ σὲ σιγίλλιο τοῦ πατριάρχου Καλλίνικου Ε'. Βλ. Τ. Ἀθ. Γ ρ ι τ σ ὀ π ο υ λ ο ς, Πατριαρχικὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους σχολῆ, τ. Β', Ἀθ. 1971, σ. 141, 149.

Ἰδιαίτερη μέριμνα λαμβάνεται γιὰ τὴν καλὴ διατήρηση τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸν Ἰωαννίδη, κακοπαθαίνουν ἀπὸ τὴν ἀπρόσεχτη μεταχείριση τῶν μαθητῶν, «κακῶς εἰωθότων γράφειν ἔνδον τῶν βιβλίων καὶ καταθρόυπαίνειν αὐτά, μὴ εἰδότων τὴν τιμὴν, ὡς ἀδάπανον ἔχόντων τὴν χρῆσιν»⁵⁸. Οἱ ὁδηγίες τελειώνουν μὲ τὰ καθιερωμένα «φοικτὰ ἐπιτίμια», ἐναντίον ὁποιοῦ, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, τολμήσει «νὰ ἀφαιρέσῃ τι [ἐκ τῆς] βιβλιοθήκης, ἢ χάριση φίλω ἢ συγγενεῖ αὐτοῦ, ἢ πωλήσῃ, ἢ ἀγοράσῃ, καὶ γνωρίσας οὐκ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σχολήν»⁵⁹.

Ἡ σχεδὸν σχολαστικὴ ἐπιμονὴ τοῦ Ἰωαννίδη σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὀργάνωση καὶ τὴ διασφάλιση τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη — τὸ μεράκι θὰ λέγαμε — τῶν λογίων γιὰ τὰ βιβλία, ποῦ ἡ ἀπόχτησή τους συνεπάγεται τὶς περισσότερες φορές οἰκονομικὲς στερήσεις. Καὶ ὅταν κάποια στιγμή, συνήθως πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους, ἀφιερώνουν αὐτὰ τὰ βιβλία κάπου, εἶναι βέβαιοι ὅτι προσφέρουν ἓνα θησαυρὸ ποῦ πρέπει νὰ διαφυλαχτεῖ καὶ νὰ ἀξιοποιηθεῖ.

Ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰωαννίδη ἦταν μέσα στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων του καὶ τῶν πνευματικῶν του ἐπιλογῶν. Μὲ τὴ χειρονομία αὐτὴ ἐκπλήρωνε, ἐξάλλου, ἓνα ὀφειλόμενο χρέος πρὸς τὴ γενέτειρά του. Πέρα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του στάση ἀπέναντι σὲ καίρια προβλήματα τῆς ἐποχῆς του, ἡ δωρεὰ τῆς βιβλιοθήκης ἀποτελεῖ μιὰ θετικὴ καὶ γενναία πράξη, τὴν ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μειώσουν οἱ συντηρητικότερες προτάσεις ποῦ διατυπώνονται στὸ «Ἐπόμνημα» του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ βιβλία τοῦ Ἰωαννίδη ὑπηρετήσαν καλὰ τὶς σχολικὲς ἀνάγκες τῶν νέων συμπατριωτῶν του. Ἴσως ἀκόμη νὰ συνετέλεσαν, καὶ παραπέρα, στὸ ζῦπνημα μερικῶν συνειδησεων, προωθώντας ἔτσι ἀνεπαίσθητα μέσα στὴ μικρὴ κοινότητα τοῦ χωριοῦ κάποιες ἰδεολογικὲς διαφοροποιήσεις.

58. «Ἐπόμνημα», σ. 183.

59. «Ἐπόμνημα», σ. 185. Στὸ ἴδιο αὐστηρὸ ὄφος εἶναι συνταγμένοι καὶ ἄλλοι κανονισμοὶ βιβλιοθηκῶν, καθὼς καὶ σχετικὰ σημειώματα στὰ ἐσώφυλλα βιβλίων τῆς Τουρκοκρατίας. Πρβλ. Β α γ γ ε λ η ς Σ κ ο υ β α ρ ᾶ ς, Ἰωάννης Πρίγκος (1725 ; - 1789), ἸΑΘ, 1964, σ. 319 κ. ἐξ.

- 2^α Κατάλογος τῶν βιβλίων τῆς Σχολῆς, τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Κωμοπόλεως Φίλια. Ἀφιερωθέντων παρὰ ἐν Μοναχοῖς ταπεινοῦ, καὶ ἐν δικασκάλοις ἐλαχίστου, Γρηγορίου Ἰωάννου, συνεγχωρίου Φιλιώτου, τοῦ ἐκ τῆς πατριᾶς τῶν Μαλικίων. ,αωμβ^ο: Ἰουνίου γ^η.
- 3^α Ὑπόμνημα αὐτοσχέδιον, διηγηματικόν, καὶ παραινετικόν, πρὸς τοὺς ἐντίμους καὶ φιλοπάτριδας ἐφόρους τῆς νεοσυστάτου σχολῆς, τῆς ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ τὸν Νομὸν τῶν Καλαβρύτων Κωμοπόλεως Φίλια, παρὰ τοῦ Ἀφιερωτοῦ τῶν βιβλίων.

*Ἐντιμότατοι, καὶ προσφιλέστατοι Κύριοι πατριῶται
Ζώητε εὐδαιμονοῦντες.*

Καθάπερ ἐξ ἀπάντων τῶν ὀρωμένων οὐρανίων σωμάτων, τὸ μᾶλλον λαμπρότερόν τε καὶ θαυμα[στότερον] ὁ Ἥλιος, ἐξ οὗ τὸ διάκενον τοῦ παντός χάος, φάους πληροῦται, καὶ ἡ πολύαστρος σφαιρα θαυμασίως κατ[...]
καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀντρεῖ, οὕτως ἐξ ἀπάντων τῶν ὑπὸ σελήνην Κτισμάτων, τὸ ὑπερέξοχον, καὶ ἀ[...]
δημιούργημα τοῦ παννπερσόφου δημιουργοῦ θεοῦ, ἀναντιῶρήτως ἔστιν ὁ Ἄνθρωπος. ἐξ ὕλικῆς γὰρ καὶ [...] εἰς ἐν θεουργικὸν σύγκρομα δημιουργηθείς, καθ' εἰκόνα ἰδίαν, καὶ ὁμοίωσιν τοῦ παννπερσόφου [...] κατὰ τε τὸ Ἀρχικὸν ἐπὶ πάντων τῶν ὕλικῶν Κτισμάτων (πάντα γε ὑπέταξε τοῖς ποσὶν αὐτοῦ: [...] κατὰ τὸ αὐτεξούσιον τῆς προαιρέσεως ἐν τοῖς ἔργοις καὶ πράξεσι, καὶ θεία ἐμπνεύσει κοσμηθείς, [...] δυνάμιν σοφίας καὶ γνώσεως, πολλῶ τῶ μέτρῳ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἥλιου ὑπερανέστηκε τῶ ἀξιώματι: οὐ γὰρ ὁ ἄνθ[ρωπος] διὰ τὸν Ἥλιον ἐπλάσθη, ἀλλ' αὐτός τε ὁ Ἥλιος καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ἐπὶ τῆ τοῦ ἀνθρώπου ὠφελεία [...] θέν τοι, καὶ βασιλεὺς, καὶ θεὸς κατὰ χάριν παρὰ θεοῦ ἐτάχθη, πάντων δεσπόμενος ἐν τε γῆ, καὶ θα[λάσση] χρῆσθαι τούτοις ὡς βουλητόν. ὅθεν διὰ τε τὴν σύνθετον, καὶ θεοκόσμητον ταύτην διάπλασιν, καὶ τὰς [...] χικὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας, προτιμότερος κρίνεται τοῦ Ἥλιου ὁ ἄνθρωπος· ἢ μὲν γὰρ τοῦ Ἥλιου ἐν[...] φυσικῆ λαμπρότητος, τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς συντελεῖ, τοῦ ὄραν τὰ ἀντικείμενα, ὡς ἕκαστον [...] καὶ σχήματος καὶ ποικιλίας χρωμάτων· ἢ δὲ ἐν τῶ ἀνθρώπῳ ἐμπνευσθεῖσα τῆς Σοφίας δύναμις, [...] τῆς παννπερσόφου θείας ἐλλάφρεως, γνώσιν παρέχει θεῖον τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων διὰ [...] καὶ πράξεως, διανοίγουσα τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς, τοῦ κατανοεῖν τὰ τε ὄρατά, καὶ ἀόρατα ὄντα [...] στόν, καὶ ὡς ἔχει φύσεως καὶ ἐνεργείας, θερμότερον ἐρεθίζει τὴν ψυχὴν αἰεὶ ὀρέγεται τοῦ εἰδέναι, τὰ [...] κριβοῦν, καὶ τὰ ἐνεστῶτα ἐξερευνᾶν, καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, καὶ τὰ αἰνιγματώδη καὶ ἀσαφῆ διεύ[...] ἐστὶ φιλοσο-

φία, καὶ γνώσις τῶν ὄντων, δι' ὃ καὶ τέχνη τεχνῶν, καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν ἤκουσ[...].] φίαν ἐξεξήτησε παρὰ θεοῦ, ὁ Σοφώτατος ἐν Βασιλεῦσι Σολομῶν λέγων, Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ Ἑλέου[...].] θρόνων πάρεδρον Σοφίαν, ἵνα συμπαροῦσα μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοι, καὶ ὁδηγ[...].] τῆς. αὕτη γὰρ τοὺς ἐαυτῆς ἐραστάς, κατασκευάζει προφήτας τῶν μελλόντων, καὶ υἱοὺς θεοῦ κατὰ χά[...].] μὲν ἀρετῆς, ὡς θεοφιλοῦς ἀντεχομένους, ὅλη ψυχῇ, τῆς δὲ κακίας ὡς θεοστρυγοῦς ὅλως ἀπεχ[...].] θεοῦ φιλοσοφίας ἀντιποιοῦμενοι, οἱ θεόπνευστοι πατέρες, καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἁγιοτάτης ἡμῶν [...].] ριεγένοντο τοσοῦτων καὶ τοιούτων ψυχολέθρων, καὶ θεομάχων αἰρετικῶν, καὶ ἐφίμωσαν τὰ [...].] λούντα βλασφημίας κατὰ τοῦ ὑψίστου, καὶ τῆ μαχαίρα τοῦ Παναγίου πνεύματος, κατέκοψαν [...].] φάλαγκας τῶν ἀντιπάλων τῆς εὐσεβείας, καὶ διέσωσαν εἰς ἡμᾶς τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς ἀγίας [...].] ἀμόλυντον. ἐκ ταύτης οὖν τῆς ἐν εὐσεβείᾳ φιλοσοφίας ἐθανυμάσθησαν, καὶ θαυμασθ[...].] ἄνθρωπος, ὅσον ἐστὶν ἐκ περιοσίᾳ τὸ ὑπερέξοχον,

3B καὶ θεοκόσμητον δημιουργήμα [...].] / [...].] νῶς προσανέχων διὰ θεωρίας καὶ πράξεως, ἀπονέμων θεῶ μὲν τὰ ὅσια, ἀνθρώποις δὲ τὰ δίκαια [...].] («Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν θεόν σου ἐξ ὅλης σου ψυχῆς καὶ τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτόν»). τοσοῦτον ἐκ [...].] καὶ σκαιότητι γνώμης συζῶν, τό τε θεοβράβετον, καὶ ἡγεμονικὸν ἀξίωμα τῆς ψυχῆς καθυβρίζει, καὶ [...].] καταδύναται, καὶ τῷ ὑπερτίμῳ ὕψει τῆς ἐπὶ τὰ ἐν Κόσμῳ Κτίσματα Βασιλείας, αὐτεξουσίως καταχρόμενος [...].] ἀσεβῆς ἀποβαίνει, καὶ πρὸς ἀνθρώπους ὀλεθριώτατος θῆρ, ἐν ἀνθρώπου μορφῇ, οὐ τὸ τέλος ἢ τοῦ συν[εἰδέναι] ἀπώλεια, «θάνατος γὰρ ἁμαρτωλῶν πονηρὸς καὶ εὐαγγελικῶς εἰπεῖν, Κάλλιον ἦν αὐτῷ εἰ μὴ ἐγεννήθη. [...].] προφητάναξ δαβὶδ, παραινῶν τε ἄμα, καὶ ἐπαπειλῶν παραγγέλλει λέγων. «δράξασθε παιδείας, μὴ [...].] Κύριος, καὶ ἀπωλεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας, ὅταν ἐκκαυθῆ ὁ θυμὸς αὐτοῦ. δεῖ οὖν τοὺς σωφρόνως, καὶ κατὰ [...].] ἔλλομένους ἀντιποιεῖσθαι ὀλοψύχως τῆς ἐν εὐσεβείᾳ φιλοσοφίας, ἧς οὐδὲν ἐν τῷ βίῳ οὔτε σεμνότερον, οὐ[...].] οὐδὲ ὀνησιμώτερον πρὸς εὐζωίαν. τούτου δὲ τοῦ θειοτάτου χρήματος τῆς φιλοσοφίας διδακτοῦ ὄντος, καὶ [...].] σοφῶν, καὶ ἐναρέτων Ἄνδρῶν εἰσοικιζομένον, καὶ οἰονεὶ ἐγκεντροιζομένον ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς [...].] ταύτας ἐξ ἀκαυθῶν καὶ ἀκάριστων ἀργιελαιῶν, εἰς εὐκάριστους καλλιελαιούς, πρὸ παντὸς ἀναγ[...].] τοὺς ἐν ἐκάστη πολιτεία προεδρεύοντας, καὶ τῶν Κοινῶν ἐπιμελουμένους προνοεῖσθαι, καὶ σπουδάζειν [...].] σι πρὸς πορισμὸν τῶν ἀναγκαίων μέσων, ὅσα συντελεῖ πρὸς εἰσαγωγήν, καὶ διαρκῆ εἰσοικισμὸν [...].] τοῦ ἀγαθοῦ τούτου κτήματος τῆς παιδείας, δι' ἧς τοσαῦτα πολυανθρωπώτατα βάρβαρα, καὶ ἄγρια [...].] ριωδῶς ζῆν ἀπηλλάγησαν, καὶ εἰς πολίτευμα τοῦ κοινωνικοῦ βίου μετεῤῥυθμίσθησαν, καὶ νόμοι ἐδέθησαν [...].] διὰ τῶν φώτων τῆς παιδείας τὸ πᾶν διοικεῖται, μᾶλλον εὐδῶ-θμῶς τε, καὶ εὐτάκτως ἢ περὶ τὸ πρότερον. [...].] καὶ οἰονεὶ βάρβαρα πρὸς εἰ-

σαγωγὴν τῆς θειοτάτης παιδείας, προηγουμένως μὲν ἐστὶν ἡ οἰκοδομὴ [...] οὐχὶ τῶν σχολῶν λέγω καὶ διαστροφῶν, οἷον συνεργεῖα δαιμονικῆ ὑπῆρξε τὸ τοῦ θεο: [...] θεομάχον, καὶ τὴν συνείδησιν κεκαυτηριασμένον, καὶ ὅλως ἀθεωτάτου Καίρου, οὐδὲ τὸ τοῦ ἀντάτου, καὶ [...] βάμβα, οὐδὲ τὸ τοῦ ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ἀποτροπαίου καὶ ὀλεθριωτάτου, Κιοκαίου φαρμακίδου, οἷτινες ὡς [...] καὶ τοῦ Ἰουδα (ἀληθέστερον εἰπεῖν) πολλῶν χεῖρους, χρημάτων Καλβινικῶν ἕνεκα προῦδωκαν τὴν πα[...] εὐσέβειαν, οἱ ἀντάται καὶ πατραλοῖαι, καὶ πικροὶ ὕβρισται τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἀγιωτάτης ὀρθοδόξου ἀνατολ[ικῆς ἐκκλη]σίας, ἣτις αὐτοὺς καὶ ἐγέννησε, καὶ ἀνέθρεψε, καὶ ἐξεπαίδευσε, ὥστε γενέσθαι ὑπερασπιστάς, καὶ ἐκδικητὰς [...] ἐναντίον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, αὐτοὶ δὲ ἀντὶ τοῦ συνηγόρους μετεβλήθησαν ἀγνωμόως εἰς πικροὺς κατηγοροὺς, τὸ δὲ δεινὸν [...] διδασκαλίᾳ, καὶ ἐκδειητιμῆ διαγωγῇ αὐτῶν, οὐ μόνον τῶν συνόντων αὐτοῖς τὰ ἦθη διέφθειραν καὶ κατη[...] τὸν νοῦν διεστρέβλωσαν, καὶ ἐξ εὐσεβείας παρέσυραν εἰς λουθηροκαλβινικὴν κακοδοξίαν, ἀναξίως τῆς ὑ[...] σπουδαίους χαρακτηροῦς, καὶ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ἔτι τὸ μάλλον χεῖριστον, ὅτι, πρὸς χάριν τῶν [...] ὡς ἀργυρόνητα ἀνδρόποδα, οὐ παύονται, οἱ τολμηταί, καὶ ἀσυνείδητοι θρασύβουλοι συγγράφοντες, καὶ ἐκ [...] εἰροντες, φυλλάδια παμμίαρα, λουθηροκαλβινικά, ἔμπλεα βλασφημιῶν καὶ λοιδοριῶν, κατὰ τῶν πα[...] καὶ τῶν ἐθίμων τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, καὶ Ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, ἀγωνιζόμενοι παντὶ [...] τὰ γνήσια τέκνα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ ποιήσωσιν εἰσποιητοὺς υἱούς, καὶ προσηλύτους νόθους τῆς λουθηροκαλβινικῆς [...] μεμισθωμένοι Ἀπόστολοι τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ, καὶ τῶν συνοδικῶν θείων πατέρων πικροὶ συκοφάνται [...] ἐκκλησίας καὶ ἀρχαίων παραδόσεων καταφρονηταί, δυσειδαιμονίας, καὶ Σατανικὰς ἐφευρέσεις ταύτας ἀποκα[...] μούντες τὸν τίμιον καὶ Ζωοποιὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν σταυρόν, τὸ ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου, δοθεῖν ἡμῖν [...] ἀτιμάζοντες τὰς Ἁγίας εἰκόνας, χλευάζοντες τὴν ψυχρωστικὴν ἐξομολόγησιν, καταγοῦντες [...] νηστείας, καὶ ἄλλας πολλὰς βλασφημίας κατατολμῶντες, καὶ συγγράφοντες ὡς προστάται τοῦ λου[θηροκαλβινισμοῦ] συναγωνιστὰι προθυμότατοι πρὸς διαστροφὴν τῶν ὀρθοδόξων, (οἴδατε ἀδελφοὶ πόσα ἔγραψαν [...] τοῦ μεγάλου σπηλαίου, καὶ κατὰ τῆς εὐρεθείσης ἐν Τίρω) καὶ ὅσα ἄλλα ἀνέγνωσα ἐγώ, εἰς τὰ [...] μου καὶ ἔκλασσα πικρῶς, 4^α καὶ οὕτω τοῖς παμμύροις αὐτῶν δελταρίοις / καὶ πόρρωθεν κατεμόλυναν τὸν νοῦν, καὶ ἐκλόνησαν τὴν συνείδησιν τῶν ἀπλουστέρων ἐκ τῆς Πατρῴας [...] τα σχολιὰ σχολεῖα, καὶ τοιοῦτους διαστροφῶν, καὶ ψυχολέθρων καὶ κακοδόξους διδασκάλους, οἱ τοιοῦτοι [...] ἀλλὰ σχολεῖα σπουδαστήρια τῆς παιδείας μετ' εὐσεβείας ἀποστολικῆς, καὶ πρακτικῆς ἀρετῆς, κατὰ τὰς δια[ταγὰς τῶν] Ἁγίων οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τῶν πνευματοφόρων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου [...] σχολεῖα διδαστήρια

τῶν Ἱερωῶν καθηκόντων πρὸς τε θεὸν καὶ ἀνθρώπους, καὶ διδασκάλους, ὁμοίως φιλοσόφους ἅμα [...]θοδόξους, ἀξιοπρεπεῖς διὰ τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἀξιοσεβάστους διὰ τὸ σπουδαῖον καὶ ἐνάρετον πολίτευμα τῆς ἠθικῆς [...] γελικῆς ζωῆς, καὶ ὑπερμάχους μετὰ ζήλου τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, στηρίζοντας τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἔργοις καὶ λόγοις [...] ὄμμασιν, ὑπερασπιζομένους τὴν πρὸ τοσοῦτων αἰῶνων τεθεμελιωμένην, καὶ διὰ θαυμάτων, καὶ μαρτυρικῶν [...] μένην ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν, οὐχὶ τὴν χθεσινήν καλβινικήν τὴν ἀντιφραστικῶς λεγομένην ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς [...] ἀπάτην τῶν ἀπλουστέρων. διδασκάλους λέγω, καὶ τὸ γένος, καὶ τὸ πολίτευμα ἀληθεῖς ὀρθοδόξους, διδακτικὸς τῶν καλλίστων ἐπι[...] ἐπωφελῶν γνώσεων, δι' ὧν βελτιοῦται ὁ νοῦς, καὶ ὀυθμίζεται ἡ ψυχὴ εἰς τὴν κατὰ θεὸν ἀρετὴν, καὶ ὀδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος [...] θεολατρείαν, ἐξ ἧς προάγεται εἰς τὴν τοῦ συναμφοτέρου εὐδαιμονίαν. ἄνευ γὰρ τῆς ἀληθοῦς παιδείας, καὶ εὐσεβοῦς θεο[...] ἀποβαίνει χείρων, καὶ τῶν αἰμοβόρων θηρίων. ἐκεῖνα γὰρ τοῖς ἑτερογενέσειν ἐχθραίνει, καὶ ἐπιβουλεύει, κακεντρ[...] καὶ κατὰ τῶν οἰκειοτάτων ἐκμαίνεται, καὶ λυττᾷ, καὶ σπαράττει ἐλεινώτατα. ἀμαθία γὰρ ἀπνηεῖς [...] τοὺς ἀνθρώπους 'ποιεῖ. τὸ δὲ φιλοσοφεῖν μετ' εὐσεβείας συμπαθεῖς τε, καὶ εὐσπλαγγχους αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους ἀπεργάζεται. μετὰ δὲ [...] τῆς σχολῆς πρὸς ἀνάπασιν τῶν σχολαζόντων, ἐπομένως ἀναγκαιότατόν ἐστιν, ἡ ἐκλογή τῶν ἐπιστημόνων, καὶ σπου[...] διδασκάλων ὡς εἴρηται, μετ' εὐσεβοῦς ζήλου, ἐφ' ᾧ ἔσσεσθαι ἀκριβεῖς φύλακας, τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, ἐκδικητὰς τε καὶ [...] ἀνατολικῆς ἐκκλησίας κατὰ τῶν κακοδόξων, καὶ πολεμίων αὐτῆς, καὶ Κήρυκας τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου. καὶ ἐρμηνευ[τάς τῶν] γραφῶν ἐπ' ἐκκλησίαις, ὥστε εἶναι ἀξιοσεβάστους οὐκ ἀπὸ τῆς σχολαρχικῆς ἔδρας μόνον, ἀλλὰ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀξιοπ[...] εὐαγγελικοῦ, καὶ ὀρθοδόξου πολιτεύματος, ἵνα ἔχη ὁ λόγος αὐτῶν τὸ πειστικόν, καὶ δραστήριον ἐνέργειαν εἰς τὰς ψυχὰς [...] πρὸς τὴν τῶν ἠθῶν διακόσμησιν, κατὰ τὴν Δεσποτικήν τοῦ Κυρίου φωνὴν πρὸς ἰδίους μαθητάς, εἰπόντος ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν [...] γὰρ φιλοσοφῶν θεολογικῶς, καὶ θεολογῶν πρακτικῶς, πολὺ τοὺς ἀκροατὰς ὀνύνησιν, ὥσπερ καὶ τοῦ [...] τὰ καιριώτατα. ὅπου δὲ τοιαῦτα μουσοτροφεῖα εὐσεβῆ συνεκροτήθη, καὶ τοιοῦτοι σοφοὶ καὶ καθ' ἑκάτερα σπου[δαῖοι διδάσκαλ]οι προῦχειρίσθησαν, ἐκεῖ πάντως ἔστησε τὸν θρόνον ἡ φιλοσοφία, καὶ ὁ χορὸς τῶν Μουσῶν συνέδραμεν [...]σα κακία ἐξωστράκισαι, καὶ πᾶσα ἀρετὴ ἀντείσχηθη, ἐκεῖ βασιλεύει ἡ ἐνόμια, καὶ ἡ εὐδαιμονία, πλα[...] ἐδραίως κρατύνεται, ὡς ὁ δαιμόνιος πλάτων σοφώτατα ἀπεφθέγγετο, ὡς, τότε ἡ πόλις εὐδαιμονεῖ, ὅταν [οἱ φιλόσο]φοι ἄρχουσιν, ἢ οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως φιλοσοφοῦσι, τότε καὶ οἱ πολῖται, κατὰ τὸ καθῆκον τῆς ἀνθρω[...]λοπαροχία καὶ κοινωνία, ἀναπληροῦντες ἐκ τῶν ἰδίων τὰς τῶν ἄλλων ἐλλείψεις, ἅπαντες εὐποροῦσιν [...] ὡς πάντων περὶ τῶν κοινῆ συμφερόντων σπουδαζόντων μᾶλ-

λον, ἢ περὶ τῶν ἰδίων ἕκαστος. καὶ πᾶς [...] τὸ σχολεῖον, ὡς διδασκαλεῖον, καὶ γυμνάσιον ἀγαθοῦ πολιτεύματος, καὶ φιλοσοφῶν εὐσεβοφρόνως [...] βίον ἑαυτοῦ στάδιον ἐργασίας τῆς ἀρετῆς, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν Ἱερῶν καθηκόντων ἦτοι πρὸς εὐαρέσκειαν τῶν ἀνθρώπων, ἵνα καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι κερδαῖν τὸ εἶ ζῆν ἀσφαλῶς καὶ ἡσύχως, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι [...] ἀνεκλαλήτου Μακαριότητος. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀληθῆς φιλοσοφία δι' ἧς δύναται ὁ ἄνθρωπος αἰετῆς [...] ἀρχαίαν Μακαριότητα, καὶ τελείαν εὐδαιμονίαν, ἐν ἧ καὶ δι' ἣν παρὰ θεοῦ ἐπλάσθη, δηλ. [...] λείαν ἀνάπανσιν, ἀνακτομένην καὶ κατορθουμένην διὰ τῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς φιλοσοφίας [...]. Τούτου οὖν τοῦ καλλίστου χρήματος, ἦτοι τῆς θεοφιλοῦς φιλοσοφίας, ὡς μόνον μέσου τῆς πρὸς [...] ὁδηγίας πρὸς τὴν τοῦ συναμφοτέρου εὐδαιμονίαν, ὑπὲρ παντὸς ἄλλου ἀγαθοῦ γλιχόμενος [...] φιλοπάτριδες καὶ προσφιλέστατοί μοι πατριῶται, οἱ οἰκίτορες τῆς ἐν πελοποννήσῳ κατὰ [...] Κομοπόλεως Φίλια, ἀναγκαιότατον ἔκριναν πρὸς τὸ σκοπούμενον τὴν σύστασιν τῆς [...] παιδείας, καὶ βελτίωσιν πρὸς τὴν θεοφιλῆ ἀρετὴν τῆς αὐτῶν Νεολαίας, κατὰ τε τὸ ἠθικὸν [...] βίον, καὶ κατὰ τὸ εὐάγωγον, καὶ πειθαρχικὸν πρὸς τὴν
4^B πολιτικὴν, ἅπερ συντείνουσιν [...] / κατανόησιν τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπαρέγκλιτον διακατοχὴν [...] ἡμῶν ὀρθοδόξου πίστεως. τοῦτο ἦν τὸ σκοπούμενον τῆς σχολῆς, ὅπερ καὶ τοὶ ἐργῶδες, διὰ τὸ πολυδάπανον καὶ [...] τῆς πτωχῆς πατρίδος, ἀλλὰ θεῶ χρησάμενοι συνεργῶ τοῦ καλοῦ, τῷ ἐν ἀπόροις σωτηριῶδεις πόρους ἐπινοοῦν [...] εὐπορήσαντες, διεπράξαντο εὐτυχῶς, καὶ ὠκοδόμησαν τὴν σχολὴν. ὑπερεπαινώ τὸν φιλόκαλον αὐτῶν ζῆλον ἐν τοῖς σπου[...]οῦμαι τὴν προθυμίαν πρὸς τὴν φιλομάθειαν, ὑπερεκθειάζω τὸν κοινωφελῆ, καὶ θεάρεστον σκοπὸν τῶν [...]ων πατριωτῶν μου. Εἶγε λέγω αὐτοῖς, Εἶγε πολλάκις, καὶ ὑπέρευγε. μακαρίζω δὲ τῆς λαμπρᾶς τύχης [...] ἐφηβον, καὶ τὴν ἐπιγενομένην Νεολαίαν, ἣτις ἅμα τῷ ἡλιακῷ φωτί, κατ' ἐκκληρίαν εἶδε συγχρόνως τὴν τε[...] φιλιότητος πατρίδος, ἐκ τῆς φαραωνίτιδος ἀπηνεῦς τυραννίδος, πρὸς δὲ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀνάκτορα τῆς [...] φιλοσοφίας ἀνεωγμένα, καὶ τοὺς Σωκράτας, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Πλάτωνα φιλοσοφοῦντας, καὶ διαλεγομένους περὶ [...] φύσεως. ἀκούουσι τοὺς θουκυδίδαι καὶ ξενοφῶντας ἐξιστοροῦντας τὰς ἡρωϊκὰς ἀριστείας, καὶ τὰ κατὰ τῶν [ἐχθρῶν] τρόπαια τῶν προγόνων ἡμῶν, ἀκούουσι τοὺς δημοσθένης καὶ Ἰσοκράτας γλαφυρότατα ῥητορεύοντας, καὶ πάντα τὸν ὄμιλον τῶν πάλαι] σοφῶν παιανίζοντας, καὶ πανηγυρίζοντας τὴν παλιγγενεσίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς φιλοσοφίας, εἰς τὰς στωὰς [...] καὶ λύκεια, τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς καὶ τερπνὰ ἐνδαιτήματα, καὶ τὰς μουσικὰς ὁμοῦ οὐδὰς, λιγυρῶς καὶ ἑναρμονίως ἀδούσας, [...] τὰ ἐλευσίαια, καὶ ἐπιστροφία εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐστίαν καὶ εὐρύθμως χορευούσας, καὶ δίκην ἐραστῶν εἰσκαλοῦσας [...] εἰσελθεῖν θαρρόντως εἰς τὸν χορὸν αὐτῶν, ὅθεν κἀγὼ εἶ καὶ πόρρωθεν καὶ ὑπέρ-

γηρως ὄν, ἀλλ' ὡς φιλόπατρις [...] ψυχῆς τῇ προσφιλεῖ μοι Νεολαία ἐπὶ τῇ λαμπρῷ τύχῃ, ἐπενχόμενος αὐτῇ σὺν γιγαντιαίοις ἄλμασιν [...]δους καὶ εὐδοκίμησιν μείζω ἢ κατὰ τὰς ἐλπίδας αὐτῶν, πρὸς ἀνάκλησιν τῆς τῶν προγόνων εὐκλείας, καὶ εὐχος [...] θαυμάσιον τῷ ὄντι καὶ πολλῶν ἐπαίνων ἐπάξιον τὸ ἐγχείρημα τῆς σχολῆς, ὡς φροντιστήριον τῆς παιδείας, καὶ [...] ἀλλ' ὅσον ἐστὶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀναγκαϊότατον, καὶ συντελεστικόν, πρὸς τὴν κατ' ἄμφω εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου [...] ἐργῶδες καὶ δυσκατέργαστον, οὐ μόνον διὰ τὸ πολυδάπανον τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον δυσσοικονόμητον εἰς [...] τὸ ὅλως ἀπρόσοδον, καὶ τὴν τῆς πτωχῆς πατρίδος χρηματικὴν ἀμχανίαν, καὶ τελείαν ἀνέχειαν τούτου ἕνεκα, οἱ [...] πατριῶται, πυθόμενοι περὶ ἐμοῦ, ἀποδήμιον ὄντος, ἤδη σχεδὸν πεντήκοντα ἔτη, ὅτι περὶ ἐμοῦ ἐν τῷ βίῳ εἰς ἔτι, δι[...] καὶ ἀγνοοῦντας ἵτας ἐπισυμβάσας μοι δεινὰς συμφορὰς, καὶ ἐπιθανατίους κινδύνους, ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς ὁ[θ]ωμανοῦ...]ους διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, οὕτω καὶ τὴν πολυχρόνιον ἀποδημίαν μου πολυχρηματίαν νομίσαντες, μοι [...] ἤμῳ τὴν σύστασιν τῆς σχολῆς, τῇ μὲν καταθαρόζοντες με πρὸς τὴν κάθοδον, ὡς ἐκτὸς κινδύνου καθεστῶτων τῶν πραγμάτων [...] ἀξιοῦντες, ἵνα, ἦτε ἐξ ἰδίου μου, ἦτε ἐκ συνδρομῆς ὁμογενῶν, ἢ καὶ ἑτερογενῶν φιλελλήνων γένωμαι συν[δρομητῆς εἰς] τὸ κοινωφελές, ἅμα καὶ θεοφιλές τοῦτο ἐγχείρημα, ἐγὼ δὲ ἐκ τοῦ γράμματος αἰσθόμενος τὴν φωνὴν τῆς φίλης πατρίδος [...] καρδίαν ὡς ὑπὸ λόγχης καιρίως πληγείς καὶ ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πόνου βύθιον στενάξας, διάβροχος ἐγενόμην τοῖς δάκρυσιν, οὔτε δυνάμενος συντελέσαι εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς φίλης πατρίδος, διὰ τὴν ἐπισυμβάσαν μοι ἀπώλειαν τῆς πτωχικῆς [περιουσίας] οὔτε ἐκ συνδρομῆς τῶν γνωρίμων, τῶν μὲν εὐνοούντων τοῖς Ἑλλησιν, οὐκ εὐποροῦντων, τῶν δὲ εὐποροῦντων [κακῶς] διακειμένων, ὥστε πρὸς τὸ μὴ συνδρομεῖν, καὶ ἐπαρᾶσθαι τὰ παχαμναϊότατα, καὶ κατεύχεσθαι τὸν [...] Ἑλλάδος, καὶ τὴν ἐξόντωσιν καὶ τελείαν ἀνυπαρξίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὥστε οὐδὲ ἐν ταῖς Ἱστορίαις [...] ἀνάμνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος. αἴτιον δὲ τῆς τοσαύτης ἀπεχθείας καὶ δυσμενείας, ὡς ἐγὼ ἔγνων [...] ἐστὶν ὁ φθόνος, ἕνεκα τῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ εἰς Βασιλείαν ἀποκαταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ εὐπροσω[...] ἐστι, δῆθεν ὁ ζῆλος τῆς Ὀρθοδοξίας, ἣν ἡ Ἑλλάς ἀπέρριψε, τῶν μὲν τῶν Ἑλλήνων λουθηροκαλβίνων [...] τῶν διασπαρέντων φυλλαδίων, καὶ βιβλιαρίων τοῦ Βάμβα, καὶ φαρμακίδου, κατενόησαν [...] τοῦτο ἀδιαφορίαν, καὶ ἄκαιρον σιωπὴν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅλον τοῦ ἔθνους. [...]σάντων, ὥστε ἀποθρόνισαντες τὸν χριστιανισμὸν ἠσπάσαντο τὸν ἄθεον θεοσεβισμὸν τοῦ Καίρου. [...] τῶν ἀνθρώπων οὕτω καὶ φρονούντων, καὶ κηρυττόντων περὶ τῆς Ἑλλάδος. ἐγὼ οὐδὲ ἐτόλμου [...] πρὸς σύστασιν Ἑλληνικῆς σχολῆς. εἰδὲ ἐτόλμησά σου ποτὲ καὶ εἶπον τι, ἦκουσα ὅσα καὶ λέγειν [...] φιλογενείας, καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ ἐκκαίόμενος οὐκ ἠνερσχόμην τὴν ἀδιαφορίαν /

κωφεύων πρὸς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, ἀναξιότατον κρίνων τῶν ἄλλων ἀπάντων πατριωτῶν φιλοτίμῳ [...] βελτίωσιν τῆς πατρίδος, ἐμὲ δὲ ὀφθη-
ναι ἄφροντιν, καὶ ἀξυντελεῆ, ἐν τοιούτῳ ἐπωφελεῖ ἅμα καὶ θεοφιλεῖ [...] ὄθεν τὸ τῆς παροιμίας, κατὰ τὸν ῥαφίδι φρέαρ ὀρύττειν ἐπιχειροῦντα, κἀγὼ ἀπὸ ῥινὸς γραφίδος τὰ πρὸς τὸ [ζῆν] καὶ σὺν πολλῇ φειδοῖ ὅσον ἀποζῆν ἐμαντὸν ἐξοικονομῶν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις, τὸ δὲ περιττεῦον εἰς ὦγὴν βι[βλίω]ν δαπανῶν. ἐξ ἀτρήτων πόνων τῆς νυχθημέρου καὶ πολυμύχου χειρογραφίας, ὅσα ἠδυνήθην κτησάμενος, ὀλίγα [δὲ] παρὰ φίλων δωρεὰν λαβὼν, Ἰδοὺ προσφέρω δῶρον, ταῦτα πάντα εἰς τὴ νεόδμητον Ἱερὰν σχολὴν τῆς σεβαστῆς [...] μοι πατρίδος Κωμοπόλεως Φίλια, ὡς ἀναγκαῖα τοῖς αὐτόθι σχολάζουσι, τὸ τοῦ θεηγόρου Παύλου ἐπάδων [ἀργύ]ριον ἢ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, διὰ τὴν ὑπὸ τῶν καταδιωξάντων με διαρπαγὴν τῆς περιοσίας μου, ὃ δὲ ἔχω [...] δίδωμι, ἦτοι βίβλους ἀναγκαιοτάτους, πρὸς σύστασιν καὶ προικισμὸν σχολῆς, ἐπὶ τῷ διαμένειν αἰωνίως κτῆμα [...] τον, καὶ ἀναπόσπαστον, εἰς φιλολογικὴν χρῆσιν, τοῖς αὐτόθι σχολάζουσι, διδάσκουσί τε καὶ μαθητεομένους, εἰς μνήμην [τῆς] πολυαμαρτήτου μου ψυχῆς, ἅπερ καὶ ἐξαποστέλω διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μοι δημοτρίου θεοδοωρίδου μαλλίκτη καταγεγραμμένα ἐν [τῷ] Καταστίχῳ, ὅπερ, καὶ διατηρεῖσθαι δεῖ ἅμα τοῖς βιβλίοις, ἐπὶ καταγραφῇ καὶ ἄλλων βιβλίω, ὅσα ἂν προσκτήσεται ἡ Ἱερὰ [...] λον. ἀξιῶ δὲ τοὺς φιλάτους μοι πατριώτας, Ἴνα παραλαβόντες τὰ βιβλία σφραγίσωσιν αὐτὰ πάντα τῇ ἐπισήμῳ σφραγίδι [...] περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ βιβλίου διὰ ἀσφάλειαν ἐπιγράφοντες ἐν ἐκάστῳ, καὶ τὸδε Κτῆμα τῆς σχολῆς, τῆς Κωμοπόλεως Φίλια. ἔπειτα [...] σκευάσωσι βιβλιοθήκην ἐπίτηδες ἔνδον τῆς σχολῆς ἐν ἀσφαλεῖ μέρει, καὶ ἀσφαλίσωσιν αὐτὴν σιδηρᾷ κλειδί, καὶ [...] τὰ ἐν αὐτῇ τακτικῶς ὄρθια κατὰ σειρὰν, ὡς ἔθος, πρὸς ἀσφάλειαν, ἵνα διατηρῶνται ἀδιάφθορα, καὶ ἀνεπιβούλευτα. [τῆς βιβλι]οθήκης ἢ φροντὶς ἀνήκει τοῖς ἐνθέρομοις ἐφόροις καὶ σωτηριωδῶς ἐπιτροπεύουσιν, ἵνα καταστήσωσιν ἄνθρωπον [...] μιον βιβλιοθηκάριον, ᾧ ἐγχειρίζοντες τὴν κλεῖδα τῆς βιβλιοθήκης ἐπιτρέψωσι τὴν φυλακὴν αὐτῆς πρὸς ἀσφάλειαν [...] λει ἐπιστατεῖν ἐπιμελῶς, καὶ διδόναι ἐγγράφως τῷ διδασκάλῳ, ὅσα βιβλία ἀνήκει καὶ ἐστὶν ἀναγκαῖα [πρὸς πα]ράδοσιν καὶ μελέτην τῶν σχολαζόντων, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνειν ὀπίσω, μετ' ἀκριβοῦς περιοργείας, καὶ [...] τῆς καταστάσεως αὐτῶν, ἵνα μὴ διαφθεῖρονται ὑπὸ τῆς κατὰ χρήσεως τῶν μαθητῶν. ἀξιῶ δέ, μᾶλλον ὀρκίζω π[...] τοὺς ἀξιοπρεπῶς διατελοῦντας σοφολογιωτάτους διδασκάλους τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς σχολῆς, ἵνα καὶ αὐτοὶ μᾶλλον [...] καὶ φυλάττωσιν αὐτὰ ἀκίνδυνα, καὶ ὑπὸ κλοπιμαίου σφετερισμοῦ, καὶ ἀδιάφθορα, ἐξ ἀμελείας καὶ [...] ως τῶν Μαθητῶν, κακῶς εἰωθότων γράφειν ἔνδον τῶν βιβλίω, καὶ καταρῶνται αὐτὰ, μὴ εἰδότες τὴν τιμὴν ὡς ἀδάπανον ἐχόντων τὴν χρῆσιν. καὶ ὣν ἢ κτήσις εὐπόριστος, τούτων ἢ χρῆσις εὐκαταφρόνητος, παρὰ ἀβελτέροις [...] τοῦ

δὲ βιβλιοθηκαρίου ἀπαραίτητον χρέος ἐστὶ τὸ παρατηρεῖν συνεχῶς τὰ τε ἔνδον τῆς βιβλιοθήκης, καὶ τὰ ἔξω βιβλία [...] κἀκεῖσε παραδιδιπτόμενα ἀνεπισκέπτως, καὶ ἀμελῶς, ἢ ὑπὸ τῶν μυῶν καὶ ἄλλων ζωῶφιων διαφθείρων [...] σφετερίζονται. ἐπὶ δὲ τις τῶν διδασκάλων τῆς σχολῆς ἀναχώρηση, ὀφείλει ἀποδοῦναι τῷ βιβλιοθηκαρίῳ [ᾧ] παρ' αὐτοῦ ἔλαβεν ἐγγράφως. τὰ δὲ ἐκκλησιαστικά βιβλία, ἔστωσαν ἰδιαιτέρως κατατεθειμένα ἐν τῇ β[ιβλιοθήκῃ καὶ λαμ]βανέτωσαν οἱ ἄγιοι Ἱερεῖς τῆς Ἱερῶς ἐκκλησίας, ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν ἡμερῶν, καὶ ἀναγινωσκέτωσαν [...] σίας λόγους ψυχωφελεῖς, καὶ πάλιν ἐπιστρεφέτωσαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην· ὀφείλουσι δὲ ἀπαιτήτως καὶ οἱ σοφολογ[ιώτατοι πολ]λάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὡς πεπαιδευμένοι, καὶ τῶν Ἱερέων εὐφραδέστεροι ἐκφωνεῖν λόγους, καὶ ἀπ[...] κηρύττειν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ ἐρμηνεύειν τὰς ἁγίας Γραφὰς πρὸς στηριγμὸν τῆς εὐσεβείας, κα[...].]ανῶν πρὸς τὴν ἀρετὴν. εὖ εἰδότες ὅτι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον διπλῆς Χάριτος [...] γὰρ, λέγει, καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν. δόξα μὲν παρὰ θεοῦ ἐν τῷ [...] ἐνθέου ζήλου καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐξ ὅλης ψυχῆς πρὸς θεὸν ἀγάπης, τιμὴ δὲ πάλιν ἐν τῷ [...] διὰ τὴν δεικνυομένην φιλαδελφίαν, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς ἑαυτοὺς ἀγάπην ὀφειλόμ[...] καὶ σεβαστοῖς διδασκάλοις, καὶ ἐν τῇ σχολῇ, πρὸς τοῖς ἄλλοις

5^b μαθήμασι [...] / εὐαγγελικὴν καὶ κατὰ θεὸν ἀρετὴν, τῶν θείων Πατέρων, καὶ διδασκάλων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας [...] ἡθῶν διακόσμησιν τῆς ὑπ' αὐτῶν μαθητευομένης Νεολαίας. ἔτι δὲ καὶ προσδιορίσαι ἡμέραν ἀπαξ [τῆς ἐβδομά]δος καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐορταῖς, ἐν αἷς γίνεται παῦσις τῶν τακτικῶν μαθημάτων, ὥστε συναθροιζομένους τοὺς [...] τῇ σχολῇ ποιεῖν κοινὴν ἀνάγνωσιν Ἱερογραφικῶν, καὶ δογματικῶν, καὶ Πατερικῶν βιβλίων, καὶ ἄλλων ἐκ [...] Ἱστοριῶν, ἐξ ὧν πικνοῦται ὁ νοῦς ἐκ τῶν θεολογικῶν ἐννοιῶν καὶ στερεοῦται πρὸς τὴν εὐσεβείαν, ἵνα μὴ ἐν τοῖς [...] μαθήμασι προοδεύοντες καὶ εὐδοκιμοῦντες οἱ μαθηταί, ἐσωτερικῶς μείνωσιν ἄκαρποι καὶ ἀδόκιμοι ἐν τοῖς θεο[...].] ὡς πολλοὺς εἶδομεν ἀμφοτέραις ταῖς Ἰγνύαις χωλαίνοντας περὶ τὴν πίστιν, εἰδότες καταμετροῦν τῇ σπιθαμῇ πλῆθρα γῆς [ἀρι]θμεῖν ἀστέρας οὐρανοῦ, καὶ μυλλιούνια, καὶ χιλλιούνια ψάμμον θαλάσσης, ἔπειτα ἀγροοῦντας πόσα, καὶ τίνα εἰσὶ τὰ ἄρθρα τῆς πί]στεως. καὶ ἂν τις ἐρωτήσῃ αὐτούς, τίνα εἰσὶ τὰ ἄρθρα, ἀποκρίνονται ὅτι ἄρθρα τῆς πίστεως εἰσὶν οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, ὥστε [...] εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν περὶ τὴν πίστιν κατὰ τὴν Δεσποτικὴν τοῦ Κυρίου φωνὴν πρὸς τοὺς γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων, τοὺς κα[...].] τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, τὸ δὲ ἔσωθεν αὐτῶν ἐστὶ πλήρες αἵματος, καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. [...] ἀναγκαιότατόν μοι δοκεῖ, πρὸς τὴν τῶν ἡθῶν προφυλακὴν τῆς νεολαίας, τὸ μηδ' ὅλως συγχωρεῖν [τοὺς δι]δασκάλους, τοῖς μαθηταῖς ἀναγινώσκειν βιβλία ἄκακοῦ κακοῦ, καὶ βλάσφημα, καὶ ἀλλότρια τῆς καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας [...]αντικὰ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, οἷα τὰ

Καίρια καὶ Βαμβοφαρμακίδια καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια, ἅπερ κλο[νίζουσιν τὴν πίστιν] τῶν ἀστηρίκτων καὶ μάλιστα τῶν νέων. ταῦτα δὲ γράφω τοῖς σοφολογιωτάτοις διδασκάλοις, οὐ κατ' ἐπιταγὴν ἀλλ[...] καὶ παραινενικῶς πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἱεροῦ αὐτῶν χρέους, εἰδὼς ὅτι ἡ σωτηρία τῶν αὐτοῖς μαθητεομένων, ἐξήρηται [...] καὶ τῆς διδασκαλικῆς γλώσσης αὐτῶν, δι' ὃ καὶ ὑφέξουσι λόγον τῷ θεῷ. τοῖς δὲ αἰτοῦσι βιβλία πρὸς ἰδιαίτερον ἀ[νάγνωσιν] ἔξω τῆς σχολῆς, οὐδενὶ δοτέον, ἄνευ γραμματίου ἐνδεικτικοῦ, διαλαμβάνοντος, τό τε ὄνομα τοῦ λαβόντος καὶ τοῦ βιβλίου [...] καθ' ὃν ἔλαβεν, ἵνα ὁ βιβλιοθηκάριος ἐκ τοῦ γραμματίου ἀναμνησῆται καὶ ἀναζητῆται καὶ μὴ ἀπόλλυνται. ὅστις [δὲ τῶν ἐπι]στατούντων τῆς βιβλιοθήκης, ἢ τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν, ἦτε τῶν ἔξωθεν Ἱερωμένους ἢ λαϊκούς, τολμήσῃ νὰ ἀφαιρῆσαι τι [ἐκ τῆς] βιβλιοθήκης, ἢ χαρίσῃ φίλῳ ἢ συγγενεῖ αὐτοῦ, ἢ πωλήσῃ, ἢ ἀγοράσῃ, καὶ γνωρίσας οὐκ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σχολὴν, γινωσκέτω [...] συνοδικὰς τῶν πατέρων ἀράς, καὶ φρικτὰ ἐπιτίμια ὡς Ἱερόσυλος, καὶ ὑπόδικος δοῦναι λόγον ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βή[ματος τοῦ θεοῦ] ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. παρακαλῶ δὲ καγῶ, τοὺς προσφιλεστάτους μοι πατριώτας δύο τινά, καὶ ἐλπίζω νὰ εἶ[...] τὸ μὲν, ἵνα ἂν μαθητεῦν τις πτωχὸς μαθητῆς ἐκ τῆς συγγενείας μου, νὰ ἔχη προτίμησιν εἰς τὴν μεταχείρισιν τῶν βιβλίων [...] καὶ εἰς κατάκτησιν δεσποτικὴν, τὸ δὲ ἕτερον νὰ καταγράψωσι τὰ ὀνόματα τῶν ἀθλίων γονέων μου καὶ νὰ μνη[μονεύωσιν] εἰς τὴν Ἱερὰν ἐκκλησίαν, διότι δὲν ἔμεινε τινὰς ὥστε νὰ τοὺς ἐθυμῆθῃ, ἐκ τῆς ἔγγιστα συγγενείας ἡμῶν. δέξασθε οὖν [...] τοὶ καὶ περιπόθητοι πατριῶται τὸ εὐτελές μου τοῦτο δῶρον, οὐχ ὡς ἀνάλογον τῶν ἐλπίδων ὑμῶν, οὐδὲ ἀντάξιον [...] εὐποτίας, ἀλλ' ὡς πατριώτου εὐγνώμονος, κατὰ δύναμιν προθύμου προσφορᾶν, ἀντιμετροῦντες οὐ τὴν ἀξίαν τοῦ δῶρον, ἀλλὰ [...] μόνον διάθεσιν τοῦ προσφέροντος ἐξ ἐνδείας. τὸ γὰρ κατὰ δύναμιν καὶ θεῷ φίλον, ὡς τῆς χειρὸς τὰ λεπτά. τοιαῦτα εὐ[...]ξάμην, καὶ ἐν εὐχαρίστῳ ψυχῇ αὐτοσχεδῶς ὑπέμνησα ἐν τῷ παρόντι ὑπομνήματι. εἴθε δὲ φανῆι τὸ μικρὸν [...] εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ μοι παρέξοιτε συγγνώμην καὶ τῆς ὀλιγότητος, διότι τοσοῦτον μοι συνεχώρησεν ἡ δύναμις [...]ίας καὶ τῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων τοῦ λόγου, καὶ παραδραμῶν τῆς γραφῆς, διότι οὕτω μὲ ὑπαγόρευσεν ὁ καιρὸς καὶ τὸ πολυχρόνιον καὶ ἔξω[...] ἐκ τούτου σωματικὰ πάθη ἵνα γράφω οἷα συμβαίνει τοῖς αὐτοσχεδῶς γράφουσιν, ὑμέτερον δὲ ἔργον ἐστίν, ἵνα ἐπιτρέ[...] γράφω ποιῆσαι τὴν ἀντιγραφὴν τακτικωτέραν, καὶ καθαροτέραν, ὡς βούλεσθε. ἐρῶμένως οὖν καὶ πανευτυχῶς διαβιῶντε [...] πλατυνόμενοι, καὶ εὐδοούμενοι ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, πρὸς τὴν τοῦ συναμφοτέρου σωτηρίαν εἰς γενεὰς γενεῶν.

Ὁ ἐν Μοναχοῖς ταπεινός, καὶ ἐν διδασκάλοις ἐλάχιστος
Γρηγόριος Ἰωάννου Μαλλίκης ὁ πατριώτης ὑμῶν,

Ἡ Καταγραφή τῶν Βιβλίων

- 7^α 2 : Τόμοι σειρὰ τῶν ὑπομνηματιστῶν εἰς τὴν πεντάτευχον.¹
 1 : πηδάλιον τῆς πρώτης ἐκδόσεως.²
 1 : Ἀριστοτέλους εἰς τὰς δέκα Κατηγορίας, καὶ ἄλλα Γραικολατῖνα.
 1 : στράβωνος γεωγραφία.
 1 : Ἰωσήπου Φλαβίου Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας διηρημένη εἰς εἴκοσι βιβλία.
 1 : Ἰωάννου Φιλοπόνου, καὶ ἄλλων ὑπομνηματιστῶν εἰς τὰ ἀναλυτικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.^{2α}
 20 : τόμοι ἦτοι δύο σώματα τῆς Ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου ἐκδοσις τοῦ Νεοφύτου Δοῦκα.³
 2 : προδιατριβαὶ εἰς τὸν Θουκυδίδην ἐμμανουήλου τενεδίου.⁴
 3 : τόμοι ἕτεροι τοῦ Θουκυδίδου γραικογαλλιστί, με σχολία παλαιά, καὶ ἐλλιπῆς εἰς τόμος.
 4 : Ξενοφῶντος τόμοι ἐκδοσις τῆς Ὀλάνδας.
 3 : ἔτι τρία τομίδια Ξενοφῶντος ἐκδοσις τοῦ σέφερ ἠνωμένα εἰς ἓν σῶμα.
 1 : ἔτι εἰς τόμος ξενοφῶντος ἐκδοσις τῆς Βενετίας.
 2 : τομίδια ὁμήρον Ἰλιάς καὶ ὀδύσεια ἐκδοσις τοῦ σέφερ. εἶναι τοῦ δημητρίου ἀνεπιῶ μου.
 2 : τόμοι λουκιανοῦ τὰ ἅπαντα.
 3 : ἔτι τομίδια λουκιανοῦ εἰς ἓν σῶμα ἠνωμένα ἐκδοσις τοῦ σέφερ: ἐλλιπῆς εἰς τόμος.
 1 : ἔτι εἰς τόμος λουκιανοῦ Γραικογαλλιστὶ μόνον οἱ Νεκρικοὶ διάλογοι.
 1 : Ἰσοκράτους λόγοι καὶ ἐπιστολαί, ἐκδοσις τοῦ Κοραῆ.⁵
 1 : ἔτι τοῦ αὐτοῦ Ἰσοκ: τὰ αὐτά, τύπος παλαιός. Γραικολατῖνα.
 2 : τόμοι Ἡλιοδώρου τὰ αἰθιοπικά, με τὰς σημειώσεις τοῦ Κοραῆ.⁶

* Οἱ τίτλοι τῶν βιβλίων συμπληρώθηκαν, ὅσο τὸ ἐπέτρεψε ἡ φθορὰ τοῦ χειρογράφου, με βάση τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιογραφίαν. Ἀπὸ τὰ 224 ἔντυπα ποὺ περιέχει ὁ Κατάλογος ταῦτις βιβλιογραφικά, ἀπόλυτα ἢ κατὰ προσέγγισιν, περὶ τὰ 170, ἑλληνικά καὶ ξένα· ἀπὸ τὰ τελευταῖα μόνον ὅσα σώζονται στὴν Ἁγία Λαύρα. Προβληματικὴ ἦταν ἡ ταύτιση τῶν ἐντύπων ἐκείνων ποὺ κυκλοφόρησαν σὲ περισσώτερες ἀπὸ μιὰ ἐκδόσεις. Τὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὶς ἀντιμετώπισα κατὰ δύο τρόπους: α) με τὴν ἐντόπιση τῆς συγκεκριμένης ἐκδόσεως, ὅταν αὐτὴ ὑπῆρχε στὸ μοναστήρι ἢ β) με τὴν ἀναγραφή ὄλων τῶν γνωστῶν ἐκδόσεων τοῦ βιβλίου.

1. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 771/1772 - 1773.

2. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 15/1800.

2α. Ἐκδ. Βενετίας 1534.

3. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 349, 414/1805 - 1806.

4. Λαδᾶς - Χατζηδημόσιος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 159/1799.

5. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 471/1807.

6. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 268/1804.

- 1 : Σοφοκλέους τραγωδίαί, μετὰ σχολίων παλαιῶν.
1 : Πινδάρου, μετὰ σχολίων παλαιῶν.⁷
10 : τόμοι, οἱ δέκα ρήτορες, ἔκδοσις τοῦ Νεοφύτου Δοῦκα.⁸
1 : τόμος Ἀριστείδου ῥήτορος.⁹
1 : τόμος Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ τοῦ θεολόγου τὰ ἅπαντα.
1 : ἔτι ἐν τομίδιον τοῦ αὐτοῦ περιέχον 16 : λόγους.
1 : Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου.
1 : Ἰουστίνου φιλοσόφου καὶ Μάρτυρος.¹⁰
3 : τόμοι τὰ θεολογικὰ Ἰωσήφ τοῦ Βριεννίου.¹¹
3 : τόμοι τὰ μαθηματικὰ τοῦ θεοτόκη.¹²
1 : στεφάνου Βυζαντίου λεξικὸν περὶ πόλεων.¹³
4 : τόμοι ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ πατοῦσα. τοῦ δημητρίου ἀνεπιοῦ μου.¹⁴
2 : τόμοι Καλλιμάχου Κυρηναίου ὕμνοι μὲ εἰκονογραφίας.¹⁵
1 : Διογένους Λαερτίου περὶ βίων δογμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκμη-
σάντων.¹⁶
5 : τόμους ὄγνγίας, ἧτοι Μυθολογία τῶν παλαιῶν περὶ θεοτήτων, καὶ ἄλ-
λων ἱστοριῶν.¹⁷
1 : λεξικὸν ἀπολλωνίου εἰς τὴν Ἰλιάδα, καὶ ὀδύσσειαν τοῦ ὀμήρου.
1 : Πολυβίου Μεγαλοπολίτου εἰς τόμος πολεμικὰ ῥωμαίων ἐπι[τηδεύματα].
7^B [... Ἡσιόδου ἔργα καὶ] ἡμέραι καὶ τὰ λοιπὰ σωζόμενα.
[...] τραγωδίαί.
[... Αἰσχίνου] σωκρατικοὶ διάλογοι.¹⁸
[... Συνεσίου] ἐπιστολαὶ μετὰ σχολίων τοῦ Νεοφύτου πελοποννησίου.¹⁹
[... Ζωσίμου Κόμητος Ἱστορίας νέας.²⁰
[... Ἀ]νακρέοντος.
[...] μαθηματικὰ τοῦ Μπαλάνου.²¹

7. Ἔκδ. Francoforti 1542.

8. Γκίνης - Μέξας 717, 772/1812 - 1813.

9. Ἔκδ. Oxonii· τόμ. Α' 1722, τόμ. Β' 1730.

10. Ἔκδ. Βενετίας 1747.

11. Legrand, BH XVIII s. Β', ἀριθ. 683/1768, 1784.

12. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 119, 169/1798, 1799.

13. Ἔκδ. Amstelodami, 1678.

14. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία XVIII, ἀριθ. 77/1758. Στὴ Βι-
βλιοθ. Ἀγίας Λαύρας ὁ τόμ. Γ'.

15. Ἔκδ. Ultrajecti 1697.

16. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 102/1798.

17. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 881, 938, 1013, 1111, 1292/1815 - 1820.

18. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 789/1814.

19. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 57/1792,

20. Ἔκδ. Oxonii 1679.

21. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 239/1803

- [...] λογικαὶ τοῦ Εὐγενίου.²²
- [...] Αἱ καθ' Ὀμηρον Ἀρχαιότητες Εὐγενίου.²³
- [...] Θεοκρίτου τὰ σωζόμενα.
- [...] Διονυσίου περιηγητοῦ τῆς οἰκουμένης, μετὰ σχολίων παλαιῶν, καὶ τῶν παρεκβολῶν Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης.
- [...] Ἀπ]πιανοῦ Ἀλεξανδρέως ῥωμαϊκῶν ἐμφυλίων Ἱστοριῶν.
- [...] τόμος Πλάτωνος, ἐρασταὶ ἢ περὶ φιλοσοφίας.
- [...] Ἡρω]διανοῦ Ἱστοριῶν ῥωμαϊκῶν μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ ἐπικτήτου τύπος παλαιός.²⁴
- [...ἔτε]ρος τοῦ Ἡρωδιανοῦ, μετὰ χάριτας Γεωγραφικῆς ἔκδοσις Νεοφύτου Δοῦκα.²⁵
- [...] Ἀνθ]ολογία ἐπιγραμμάτων, εἰς ἐπτὰ βιβλία διηρημένον.
- [...] Πλου]τάρχου παράλληλα καὶ ἕτερον, ἑλλην: βιβλιοθ: τόμος ηος ἀρχόμενον ἀπὸ τὸν βίον Δημητρίου.²⁶
- [...] Πα]λαιφάτου Μυθολογία φυσική.
- [...] Ἀρά]του Σωλέως φαινόμενα, μετὰ εἰκονογραφίας.
- [...] Ἀρι]στοφάνους τραγωδία.
- [...] Μεν]άνδρου ῥήτορος βιβλίον σμικρὸν Γραικολατίνον.
- [...] τόμος δηλ: τῆς ὁμήρου Ἰλιάδος, ἀπὸ τὸ υ: μέχρι τοῦ ω. περιέχων καὶ τὴν βατραχομομαχίαν, μετὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ θεοδώρου Γαζῆ. ἔκδοθεις παρὰ Νικολάου θυσέως ἐν φλωρεντία.
- [...] Μα]ξίμου Τυρίου λόγοι.²⁷
- [...] Χρυσ]σοῦν ἐγκόλιον, ἦτοι ὁ πίναξ τοῦ Κέβητος, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ ἐπικτήτου, μετὰ τῶν σημειωμάτων δημητρίου Δαρβάρως.²⁸
- [...] Εἰσαγωγ]ῆ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, τοῦ Γ: Ι: Σ: Μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως.²⁹
- [...]]τωνος Ἐκλογαί.
- [...]]γον Ἑλλ: βιβλιοθ: ξενοκράτους, καὶ γαλιννοῦ περὶ τῆς τῶν ἐνύδρων τροφῆς.³⁰
- [...] Στράβωνος] γεωγραφικῶν, τόμος θος: Κοραῆ ἔκδοσις.³¹

22. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 645/1766.

23. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 242/1804.

24. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 1004/1780, 1250/1790· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 208/1803.

25. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 764/1813.

26. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 826/1814.

27. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 600/1810.

28. Λαδᾶς - Χατζηδημος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 172/1799.

29. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 335/1805.

30. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 823/1814.

31. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 874, 1005, 1194/1815 - 1819,

[...] Χριστιανικὴ ἦτοι Ἁγίας Ἱστορίας, βιβλίον κακομεταχειρισμένον, καὶ δυσανάγνωστον, διὰ τὰς κακογραφίας τῶν [...] ἔνδον ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων.

[...] Καππαδόκου Ἰατροῦ βίβλος θεραπευτικὴ.

[...] Ἐπιστολαὶ ἀμοιβαῖαι τῶν παλαιῶν ἐνδόξων Ἀνδρῶν. βιβλίον παλαιότατον τύπος τοῦ Ἄλδου παρὰ τὸ [...] ἔτος τετυπωμένον.³²

[...] Νικηφόρου τοῦ Βλεμμίδου.³³

[...] Δίωνος Χρυσσοστόμου τόμος γοσ ἐκδοσις Νεοφύτου Δοῦκα.³⁴

[...] δην.

[...] Ἑλληνικῆς] Βιβλιοθήκης πολυαῖνον Μακεδόνας στρατηγήματα.³⁵

[...] Ἰβρωσ ὑπὲρ χριστιανῶν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας Ῥωμαίων Μάρκω Ἀρηλίω καὶ ἄντωνίω.

8^a 1 : ἐπιστολαὶ τινες Ἀρισταινέτου.³⁶

1 : Ξενοφῶντος ἐφεσίου τὰ κατὰ Ἀνθίαν, καὶ ἀβροκόμην.³⁷

Ἔτερα βιβλία ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, καὶ ἄλλων.

1 : Δοσιθέου πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἡ καλονμένη δωδεκάβιβλος.³⁸

1 : ἔτι ἕτερον τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνωτέρου δηλ: περιέχον τὰ ἕξ βιβλία μόνον.³⁹

1 : ἕτερον τοῦ αὐτοῦ τόμος ἀγάπης.⁴⁰

1 : ὅμοιον τοῦ αὐτοῦ τόμος χαρᾶς.⁴¹

2 : τόμους Ἀδάμ Ζοϊρικαβίου.⁴²

2 : τόμους ἐξηγήσεις τοῦ ψαλτῆρος ὑπὸ Νικοδήμου Ἀγιορείτου.⁴³

1 : ἕτερον, οἱ δύο τόμοι ἠνωμένοι, εἰς ἓν σῶμα ἵνα δωθῇ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀθνασίου [μνημό]συνόν μου, καὶ τῶν γονέων μου.⁴⁴

2 : τόμους κυριακοδρομία τοῦ Ἐδαγγελίου.⁴⁵

32. Ἔκδ. Aureliae Allobrogum 1606.

33. Legrand, BH XVIII s. Β', ἀριθ. 1142/1784.

34. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 581/1810.

35. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 562/1809.

36. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 187/1803.

37. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 137/1793.

38. Legrand, BH XVIII s. Α', ἀριθ. 97/1715.

39. Ὅπ. παρ.

40. Legrand, BH XVII s. Γ', ἀριθ. 681/1698.

41. Legrand BH XVIII s. Α', ἀριθ. 37/1705.

42. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 45/1797.

43. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1157/1819, 1314/1821.

44. Ὅπ. παρ.

45. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 21/1796· Γκίνης Μέξας, ἀριθ. 512/1808, 916/1816, 2089/1831, 2837/1837.

- 2 : ἔτι δύο τόμους κυριακοδρομία τῶν κατὰ Κυριακὴν ἀναγινωσκομένων Ἀποστόλων.⁴⁶
- 1 : Συμειῶν θεσσαλονίκης τύπος παλαιὸς ὁ Ἑλληνικός.⁴⁷
- 1 : λόγοι πανηγυρικοὶ Ἑλληνικοὶ Μακαρίου τοῦ χρυσοκεφάλου.⁴⁸
- 1 : λόγοι ἑλληνικοὶ τὰ ἀσκητικὰ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου.⁴⁹
- 1 : Ἱστορία Ἱερὰ ἦτοι τὰ Ἰουδαϊκὰ ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου.⁵⁰
- 1 : περὶ καθηκόντων Νικολάου Μαυροκορδάτου.⁵¹
- 1 : φιλοθέου πάρεργα τοῦ αὐτοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου.⁵²
- 1 : Ἐδαγγελικὴ Σάλπιγξ τοῦ Μακαρίου διδασκάλου τῆς ἐν πάτμῳ σχολῆς. ἠπάρχη εἰς μονα[στήριον].⁵³
- 1 : Πανοπλία δογματικὴ κατὰ αἰρέσεων Ἀλεξίου Βασιλέως τοῦ Κομνηνοῦ.⁵⁴
- 1 : Σειρὰ τῶν ὑπομνηματιστῶν πατέρων εἰς τὸν Μακάριον Ἰώβ.⁵⁵
- 1 : Νέον λειμονάριον, τοῦ πρώην Κορίνθου Μακαρίου Νοταρᾶ τοῦ Κορινθίου.⁵⁶
- 1 : Συνταγμάτιον περὶ ὄφρικίων Ἀρχοντικῶν, βασιλικῶν καὶ πατριαρχικῶν χρυσάνθου πατριάρχου Ἱε[ροσολύμων].⁵⁷
- 1 : Μελετήσιον Συρίγου κατὰ λουθηροκαλβίνων.⁵⁸
- 1 : Σύνταγμα κατὰ ἀζύμων Ἐδστρατίου Ἀργέντη.⁵⁹
- 1 : Κήπος Χαρίτων τοῦ Νικοδήμου.⁶⁰
- 1 : θεωρία θεολογικὴ, ἦτοι λόγοι πανηγυρικοὶ Γερασίμου ἐπισκόπου χειρωνήσου τῆς Κρήτης.⁶¹
- 1 : Μέλισσα γνωμῶν καὶ ἀποφθεγμάτων σοφῶν Ἀνδρῶν.⁶²
- 1 : Ἀποστολικὸν δόκτιον ἦτοι λόγοι ἠθικοὶ καὶ ψυχοφελεῖς.⁶³

46. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 512/1808.

47. Legrand, BH XVII s. B', ἀριθ. 578/1683.

48. Λαδᾶς - Χατζηδηῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 132/1793.

49. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 735/1770.

50. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 105/1716.

51. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 146/1722.

52. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 45/1800.

53. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 435/1754, 515/1758· BH XVIII s. B', ἀριθ. 622/1765.

54. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 69/1710.

55. Λαδᾶς - Χατζηδηῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 90/1792.

56. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1175/1819.

57. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 101/1715· BH XVIII s. B', ἀριθ. 941/1778.

58. Legrand, BH XVII s. B', ἀριθ. 632/1690.

59. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 559/1760.

60. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1166/1819.

61. Λαδᾶς - Χατζηδηῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 115/1793.

62. Legrand, BH XVII s. B', ἀριθ. 554/1680.

63. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 492/1756.

- 1 : ῥαντισμοῦ στηλίτευσις τρίγλωσσον.⁶⁴
1 : ἐγκόλιον λογικὸν ἦτοι ὕμνοι εἰς τὴν θεοτόκον Καισαρίου δαπόντε.⁶⁵
1 : λόγοι εἰς τὴν Μεγάλην τεσσαρακοστὴν τοῦ θεοτόκη.⁶⁶
1 : προσκνητᾶριον τοῦ Ἁγίου τάφου.
8^B 1 : ὀρθόδοξος ὁμολογία τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ἐκ τοῦ ῥωσσικοῦ [...] [...] ἀναγκαῖα διὰ κάθε χριστιανὸν καὶ περιπλέον διὰ τοὺς καλογήρους τοῦ μοναστηρίου καὶ τοῦ σχολίου.⁶⁷
[...] Φιλοθέου ἀδολεσχίας. εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου.⁶⁸
[...] λειτουργίαι, ἦτοι ἐρμηνεῖα τῆς θείας λειτουργίας καὶ ἄλλων ἐθίμων μετάφρασις ἐκ τῆς ῥωσσικῆς γλώσσης.^{68a}
[...] Ἰωάννου] τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐκθεσις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ τὸ ἑορτολόγιον τοῦ Σεβαστοῦ τοῦ τραπεζουντίου ὁμοῦ μετὰ [...] ῥαντισμοῦ στηλίτευσις τὰ τρία εἰς ἓν σῶμα ἠνωμένα καὶ δεδεμένα.⁶⁹
[...] Ἐξομολογητᾶριον τοῦ νικοδήμου ἀναγκαιότατον διδακτικὸν τῶν πνευματικῶν πῶς δεῖ ἐξομολογεῖν καὶ κανονίζειν τοὺς ἐξομολογηθέντας.⁷⁰
[...] Συμβουλευτικὸν] ἐγχειρίδιον τοῦ αὐτοῦ νικοδήμου. διδακτικὸν πῶς δεῖ φυλάττειν, τὰς πέντε αἰσθήσεις καθαρὰς ἀπὸ ἁμαρτίας.⁷¹
[...] Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.⁷²
[...] ὀρθόδοξος ὁμολογία τοῦ πλάτωνος.⁷³
[...] ἁμαρτωλῶν σωτηρία, βιβλίον ψυχοφελές.
[...] εὐχολόγιον διὰ τὴν ἐκκλησίαν.⁷⁴
[...] Νέος] θησαυρός, καὶ ἕτερον βιβλίον χριστοπανηγυρικὸν καλούμενον, ὁμοῦ μετὰ ἄλλα τινά, καὶ παρακλητικὸς κανόνας ἀγίων [...] εἰς ἓν σῶμα δεμένα, ἵνα μὴ ἀπόλλωνται.⁷⁵

64. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 482/1756.

65. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 718/1770.

66. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 650/1766.

67. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 1079/1782.

68. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 49/1801.

68a. Λαδᾶς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 171/1799.

69. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 98/1715, 2/1701, 482/1756, 510/1758.

70. Λαδᾶς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 161/1794· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 246/1804, 1050/1818, 2486/1835.

71. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 58/1801.

72. Γιὰ τίς ἐκδ. βλ. L. Petit, Bibliographie des acolouthies grecques, Bruxelles 1926, σ. 2.

73. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 1079/1782, 1080/1782, 1117/1783· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 2408/1834, 2540/1835.

74. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 202/1803.

75. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 1093/1783 (Χριστοπανηγυρικόν)· ὁ «Νέος Θησαυρός» ἀπὸ τὸ 1608 ὡς τὸ 1839 τυπώθηκε περισσότερες ἀπὸ 25 φορές· βλ. Φ. Ἡλιοῦ, Προσθήκες στὴν Ἑλλην. Βιβλιογραφία, Ἀθ. 1973, σ. 109 - 110, 165 - 166,

- [...Βί]βλος ψυχοφελής ἢ καλουμένη ὁδηγὸς ᾿Αναστασίου τοῦ Σιναΐτου. περιέχει λύσεις ἀποριῶν τῆς θείας γραφῆς.⁷⁶
- [...Ἐ]ξήγησις εἰς τὸ ἄσμα ἀσμάτων τοῦ Σολομόντος ᾿Ιωάννου λυχνίου τοῦ ἱεροκήρυκος.⁷⁷
- [...Ἐ]ρογραφικὴ Ἄρμονία, ἦτοι στιχοργία εἰς τὴν παλαιὰν καὶ Νέαν γραφὴν θεοδώρου τοῦ πτωχοπροδρόμου λεγομένου.⁷⁸
- [...Πα]τερικὸν Γρηγορίου τοῦ διαλόγου, περιέχον βιογραφίας συντόμους τινῶν πατέρων τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, καὶ τὸν βίον τοῦ [...] ᾿Αγίου ἐπιφανίου τῆς Κύπρου, μετάφρασις ἐκ τῆς λατινίδος, εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς παρὰ Καισαρίου δαπόντε.⁷⁹
- [...᾿Ορ]θόδοξος ἕμμετρον, Σεργίου διδασ. τοῦ Μακροαίου.⁸⁰
- [...᾿Α]ποφθεγμάτων ἀπανθίσματα ἐκ παλαιῶν πατέρων καὶ ἐξωτερικῶν σοφῶν.⁸¹
- [...Θεο]δωρίτου ἐπισκόπου Κύρου, τὰ ἤμισα τῶν σωζομένων ἐκδεδομένων ὑπὸ Ἐδγενείου τοῦ Βουλγάρεως.⁸²
- [...Ἄρ]μονία ὀριστικὴ τῶν ὄντων Γερασίμου βλάχου.⁸³
- [...] τόμος εἰς ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῆς Κιβωτοῦ, ὁ πρῶτος οἱ δὲ λοιποὶ δύο ἔμειναν ἀνεκδωτοί, διὰ τὴν καταδρομὴν τοῦ γένους.⁸⁴
- [...Λε]ξικὸν Βαρίνου.⁸⁵
- [...] λεξικὸν Γεωργίου τετραγλωσσον.⁸⁶
- [...] λεξικὸν σκριβελίου.
- [...] λεξικὸν βλάχου Γερασίμου διὰ πρωτοπειρούς παῖδας.⁸⁷
- [...Ἐτυ]μολογικὸν τὸ μέγα.⁸⁸
- [...᾿Ορ]θόδοξος ὁμολογία τῆς πίστεως, τῆς καθολικῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας

76. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 876/1777.

77. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 1165/1785.

78. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 143/1802.

79. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 1019/1780.

80. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 162/1802.

81. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 175/1728.

82. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 695/1768 - 1775.

83. Legrand, BH XVII s. B', ἀριθ. 443/1661.

84. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1167/1819.

85. Legrand, BH XV - XVI s. A', ἀριθ. 68/1523· BH XVIII s. A', ἀριθ. 77/1712· BH XVIII s. B', ἀριθ. 963/1779· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 81/1801.

86. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 503/1757· BH XVIII s. B', ἀριθ. 1170/1786· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 80/1801.

87. Legrand, BH XVII s. B', ἀριθ. 434/1659· BH XVIII s. A', ἀριθ. 152/1723· BH XVIII s. A', ἀριθ. 389/1750· BH XVIII s. B', ἀριθ. 1136/1784· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 76/1801, 1238/1820.

88. Legrand, BH XV - XVI s. A', ἀριθ. 23/1499· BH, XVIII s. A', ἀριθ. 65/1710· BH XVIII s. B', ἀριθ. 1074/1782.

καὶ εἰσαγωγικὴ ἔκθεσις, περὶ τῶν τριῶν [μεγ]άλων ἀρετῶν πίστεως ἐλπίδος καὶ ἀγάπης Βησσαρίωνος τοῦ Μακροῦ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων ὁμοῦ ἠνωμένα εἰς ἓν σῶμα.⁸⁹

[...Ἐορτο]δρομίον, ἦτοι ἐξήγησις τῶν Ἀσματικῶν Κανόνων τῶν Ἀγίων ἑορτῶν τῆς ἐκκλησίας ἐρμηνευθέντες ὑπὸ Νικοδήμου.⁹⁰

[...Γραμμα]τικὴ Νεοφύτου πελοποννησίου τοῦ κανσοκαλῶβήτου.⁹¹

[...Σύνταγμα] θεολογικῆς παιδείας, δι’ οὗ ἐμπεδοῦται ἡ ἀλήθεια τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, φιλοπονηθὲν παρὰ ἀνωνύμου τινός.⁹²

[...Ἑλληνικὴ Βι]βλιοθήκη Ἀνθίμου τοῦ γαζῆ: τόμος αὐς καὶ βος ἠνωμένοι εἰς ἓν σῶμα.⁹³

[...Γραμματι]καὶ τῶν φιλοσοφικῶν ἐπιστημῶν.⁹⁴

[...Λόγος] τῆς γενικῆς Ἱστορίας τοῦ Βοσουέτου.⁹⁵

[...Ἐπιτομὴ τῶν] φιλιππικῶν τοῦ πομπηΐου τράγου.⁹⁶

[...Ὁμιλία περὶ] πληθῶς Κόσμων μετάφρασις τοῦ Κοδοικᾶ.⁹⁷

^{9α} 1 : στοιχεῖα τῆς λογικῆς καὶ ἠθικῆς φιλοσοφίας Βραγκοβάνου.⁹⁸

2 : περὶ γραμματικῶν τοῦ Κωνσταντίνου οἰκονόμου.⁹⁹

1 : Ζηροβίου Πώπ, Μετρικῆ. ἦτοι πραγματεία περὶ ποιητικῶν Μέτρων.¹⁰⁰

1 : Ἀνασκενὴ τοῦ Βολταῖο.¹⁰¹

4 : τόμοι τοῦ Βασιλείου παπὰ εὐθυμίου.¹⁰²

2 : ἔτεροι τοῦ αὐτοῦ ὁ βος καὶ ὁ δας.¹⁰³

1 : τὰ προλεγόμενα εἰς διαφόρους συγγραφεῖς τοῦ Κοραῖ ἔκδοσις δευτέρα.¹⁰⁴

3 : ἠτορικαὶ τοῦ Βαρδαλάχου.¹⁰⁵

1 : φυσικὴ πειραματικὴ τοῦ αὐτοῦ Βαρδαλάχου.¹⁰⁶

89. Legrand, BH XVII s. Γ', ἀριθ. 684/1699.

90. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 2642/1836.

91. Legrand, BH XVIII s. Β', ἀριθ. 680/1768.

92. Λαδᾶς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 249/1795.

93. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 448/1807.

94. Λαδᾶς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 150/1799.

95. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 952/1817.

96. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 968/1817.

97. Λαδᾶς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 179/1794.

98. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 518/1808.

99. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 956/1817.

100. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 203/1803.

101. Λαδᾶς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 158/1794.

102. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 729/1812, 872/1815, 1004/1817, 1092/1818.

103. Ὅπ. παρ.

104. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 876/1815.

105. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 871/1815.

106. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 734/1812.

- 2 : ρητορικαῖς ᾿Αθανασίου τοῦ Παρίου.¹⁰⁷
 2 : γραμματικαῖς Καραΐ[ω]άννου.¹⁰⁸
 2 : ἔτι γραμματικαῖς Ματθαίου, τὸ συντακτικόν.¹⁰⁹
 1 : Βενιαμὶν λεσβίου ἢ ἀριθμητική.¹¹⁰
 1 : τοῦ αὐτοῦ Βενιαμὶν ἢ γεωμετρία.¹¹¹
 1 : τοῦ αὐτοῦ Βενιαμὶν ἢ μεταφυσική.¹¹²
 1 : Οἰκονόμον ᾿Ρητορική.¹¹³
 2 : ποιήματα Καρκινικά, ᾿Αμβροσίον.¹¹⁴
 1 : λεξικὸν Γραικολατινικὸν πρόχειρον.
 1 : ἐπιστολάριον τοῦ θεοφίλου Κορνδαλέως.¹¹⁵
 1 : Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περιέχουσα διαφόρους ἑλληνικὸς διαλόγους δημητρίου δαρθάρεως.¹¹⁶
 1 : φυσικὴ Κορνδαλέως.¹¹⁷
 1 : ἔτι τοῦ αὐτοῦ Κορνδαλέως περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, κατὰ ἀριστοτέλην.¹¹⁸
 1 : γενικῆς Ἱστορίας τοῦ νικολάου πολυαίνου μόνον ὁ πρώτος τόμος, ἢ δὲ λοιπὴ ἱστορία ἔμεινεν ἀν[έκδοτος].¹¹⁹
 2 : σύνταγμα φιλοσοφίας τοῦ Κοῦμα, τόμος αὐτος καὶ δεῦτερος.¹²⁰
 2 : τομίδια περὶ ἠθικῆς εὐδαιμονίας τόμος αὐτος καὶ βος τοῦ χρησταροῦ ἱατροῦ.¹²¹
 1 : τοῦ αὐτοῦ χρησταροῦ κατήχησις τῶν κυριωτέρων κοινωνικῶν καθηκόντων.¹²²
 1 : Κλεομένης μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.¹²³
 1 : γραμματικὴ ᾿Αλεξάνδρου Μανροκορδάτου, καὶ μιχαὴλ τοῦ συγγέλλου εἰς ἓν σῶμα.¹²⁴

107. Λαδᾶς - Χατζηδημος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 166/1799.

108. Λαδᾶς - Χατζηδημος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 19/1796, 59/1797.

109. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 901/1816.

110. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1091/1818.

111. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1222/1820.

112. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1271/1820.

113. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 785/1813.

114. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 165/1802.

115. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 696/1768.

116. Λαδᾶς - Χατζηδημος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 105/1798· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 334/1805.

117. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 956/1779.

118. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 956/1780.

119. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1221/1820.

120. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1097/1818.

121. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 932/1816.

122. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 2086/1831.

123. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 950/1817.

124. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 327/1745.

- 1 γραμματικὴ τοῦ Σουγδουρῆ, ὁμοῦ καὶ τοῦ παπᾶ θεοδώρου διδασκάλου τῆς μοσχοπολεως εἰς ἓν σῶμα ¹²⁵
- 1 ἠθικὸς τρίπους ¹²⁶
- 1 Ἀριθμητικὴ, καὶ Ἀλγεβρα τοῦ Ἰωνᾶ Θετταλοῦ ¹²⁷
- 1 ἐκκλησιαστικῆς, καὶ πολιτικῆς Ἱστορίας σύμμικτα ὑπὸ τινος ἀνωνύμου ὀρθοδόξου. ¹²⁸
- 1 Ἐκατονταετηρεῖς Ἐγγενίου τοῦ Βουλγάρεως ¹²⁹
- 1 ὁ δέκατος ἕκτος τόμος τῆς Ἱστορίας τοῦ ῥολῆν ¹³⁰
- 1 λόγος διηγηματικὸς καὶ ἐγκωμιστικὸς εἰς τὸν θεῖον Ναὸν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ζωοδόχου πηγῆς Νικ[ηφόρου] τοῦ Ξανθοπούλου, καὶ διήγησις τῶν ἐκεῖ γενομένων θαυμάτων ὑπὸ τῆς ἀειπαρθένου θεομήτορος, π[] βιον τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας ¹³¹
- 1 ἠθικὴ φιλοσοφία Ἰωσηπου Ἱεροδιακόνου τοῦ μοισιόδακος ὁ αὐτὸς τόμος ¹³²
- 1 Γραμματικὴ τῆς Ἱταλικῆς διαλέκτου
- 1 ἐπιγραμματικὴ ἐτέρα λατινοελληνικὴ
- 1 ἐτέρα γραμματικὴ Γαλλικῆς διαλέκτου Νικολάου Καρατζᾶ ¹³³
- 1 Μελέτη τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου Παναγιώτου Κοδοιζᾶ, ὁ πρῶτος τόμος ¹³⁴
- 1 διδασκαλία γεναδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ σχολαρίου ¹³⁵
- 1 Μακαρίου διδ[ασκαλοῦ] τοῦ Καβαδία συγγράμμα πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς ἢ κατὰ Β[ολταίρου] ¹³⁶
- 1 Ἱστορία γενικὴ λάμπρου τοῦ ἐκ μοισίας ¹³⁷
- 9B [] αἰσαγωγή εἰς τὸ δημόσιον καθολικὸν δικαίωμα ¹³⁸
- [] θεωρία(,) χο[ι]στιανικαί, μεθ' ἐτέρου βιβλίον ἠνωμένον, ὅπερ διαιρεῖται εἰς δύο μερῆ, τὸ μὲν πρῶτον μέρος αὐτοῦ περιέχει [ἐπιστολήν] τινα διαλαμβάνουσαν διακρίσεις τινὰς εἰς τὸ ποίημα τοῦ βολταίρου, τὸ δὲ ἕτερον

125 Legrand, BH XVIII s B, ἀριθ 589/1763

126 Λαδᾶς - Χατζηδημόσιος, Ἑλλην Βιβλιογραφία Β, ἀριθ 67/1797

127 Λαδᾶς - Χατζηδημόσιος, Ἑλλην Βιβλιογραφία Β, ἀριθ 72/1797

128 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 400/1806, 538/1809, 637/1811

129 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 336/1805

130 Legrand, BH XVIII s A, ἀριθ 396/1750 Λαδᾶς - Χατζηδημόσιος, Ἑλλην Βιβλιογραφία 18 αἰ, ἀριθ 124/1773

131 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 150/1802

132 Legrand, BH XVIII s B ἀριθ 566/1761 - 1762

133. Γκινης - Μεξας, ἀριθ 392/1806

134. Γκινης - Μεξας, ἀριθ 1066/1818

135 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 396/1806, 899/1816

136 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 147/1802

137 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 506/1808

138 Γκινης - Μεξας, ἀριθ 1473/1825

μέρος στοχασμὸς τινάς, [περὶ τῶν] αἰτ[ι]ῶν τοῦ Μεγαλείου, καὶ τῆς πτώσεως τοῦ δήμου τῆς ῥώμης.¹³⁹

[...Περὶ] ἀμαρτημάτων καὶ ποινῶν Καίσαρος Βεκαρίου.¹⁴⁰

[...Διαταγαὶ] γάμων Σαμονήλ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.¹⁴¹

[...Ἀντι]πελάργησις τοῦ μπαλάνου.¹⁴²

[...Περὶ] τῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐκφωνήσεως.¹⁴³

[...] Χρυσάνθου Ἱεροσολύμων εἰσαγωγή εἰς τὰ γεωγραφικὰ καὶ σφαιρικά.¹⁴⁴

[...] Γεωγραφία τοῦ Θεοτόκη.¹⁴⁵

[...Δη]μητρίου Καρα[κ]ά]ση ποιημάτια. Ἱατρικὰ ἔμμετρα, καθ' ὄμηρον, ἑλληνιστί, καὶ λατινιστί.¹⁴⁶

[...Κρίσις] τοῦ πάριδος περὶ τοῦ μύλου τῆς ἔριδος.¹⁴⁷

[...] πολιτεία, τόμος αὐσ καὶ βος ἠνωμένοι εἰς ἓν σῶμα.

[...Ἀκο]λουθία τοῦ Ἁγίου σπυρίδωνος, ὁμοῦ καὶ ἕτερον βιβλίον οὐρανοῦ κρίσις περὶ τοῦ γεγονότος μεγίστου θαύματος ὑ[...] ἁγίου ἐν Κερκύρα καὶ βίος τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.¹⁴⁸

[...Γεω]μετρία τοῦ ῥαζῆ.¹⁴⁹

[...Γεω]γραφία νεωτέρα δανιήλ καὶ Γρηγορίου τῶν δημητριῶν.¹⁵⁰

[...] Νεωτάτη χωρογραφία τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ Ἰωάννου Ἀναστασίου Λεονάρδου.¹⁵¹

[...Τοῦ] ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Ἀλεξανδρείας περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ πάπα.¹⁵²

[...] παράλληλον φιλοσοφίας χριστιανισμοῦ, ἀθεϊσμοῦ, καὶ δεισιδαιμονίας. Νικολάου τοῦ Λογάδου.¹⁵³

139. Λαδᾶς - Χατζηδηῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 5/1796.

140. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 163/1802.

141. Legrand, BH XVIII s. Β', ἀριθ. 657/1767.

142. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 888/1816.

143. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 726/1812.

144. Legrand, BH XVIII s. Α', ἀριθ. 107/1716.

145. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 296/1804.

146. Λαδᾶς - Χατζηδηῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 211/1795.

147. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 975/1817.

148. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 368/1805 (Οὐρανοῦ Κρίσις): γιὰ τὴν ἐκδ. τῆς Ἀκολουθίας βλ. L. Petit, Bibliographie des acolouthies grecques, Bruxelles 1926, σ. 255 - 262.

149. Legrand, BH XVIII s. Β', ἀριθ. 1193/1787.

150. Λαδᾶς - Χατζηδηῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 5/1791.

151. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 2683/1836.

152. Legrand, BH XVII s. Α', ἀριθ. 168 / [1627].

153. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1968/1830.

- [...] πρακτικὰ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης ἐκκλησίας περὶ τῆς βαθμολογίας τῶν συνοικεισίων.
- [...] φυλλάδια ὅμοια, πατριαρχική και συνοδική ἐπιστολή. ἐγκύκλιος, συγγραφεῖσα πρότερον παρὰ τοῦ αἰδίδιμου εὐγενίου τοῦ βουλγάρου, πρὸς τοὺς ἐν Σερβία χριστιανούς, ἤδη δὲ διακηρυχθεῖσα διὰ συνοδικῆς ἐγκυκλίου, τοῖς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξοις.¹⁵⁴
- [...Ἡ] ἀθλιότης τῶν δοκησισόφων, συγγραφεῖσα παρὰ Κελεστίου τοῦ ὁδίου.¹⁵⁵
- [...] χειροαγωγία εἰς τὴν καλοᾶγαθίαν.¹⁵⁶
- [...Ἀλη]θοφωνήσεις μητρικαί, πρὸς ψευδοφωνήσεις ἀντιμητρικὰς Νικολάου λογάδου.¹⁵⁷
- [...Γεω]γραφία τοῦ Γασπάρου.¹⁵⁸
- [...Περὶ] ὠφελείας και ἐκτάσεως τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, Γεωργίου Ἀθανασίου.¹⁵⁹
- [...Ἀ]πόκρισις ὀρθοδόξου τινός, (ἴσως εὐγενίου, διὰ τὴν πολυμάθειαν τοῦ συγγραφέως) πρὸς τινὰ ἀδελφὸν περὶ τῆς τῶν [κατολ]ίκων δυναστείας, και περὶ ἄλλων τινων εἰδήσεων.¹⁶⁰
- [...Λογική] τοῦ φρειδερίκου Χριστιανοῦ τοῦ Βαῦμαϊστέρου, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Νικολάου Βάρκοση.¹⁶¹
- [...Γαβριήλ] σεβήρον Ἀρχιεπ: φιλαδελφείας κατὰ τῶν κατηγορούντων τοὺς ὀρθοδόξους, διότι τιμῶσι, και προσκυνοῦσι τὰ ἅγια δῶρα [ἡνίκα ὁ] ἱερεὺς ἐν τῷ χερουβικῷ ὕμνῳ φέρων ἐπὶ κεφαλῆς εἰσοδεύῃ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα.¹⁶²
- [...Δημητρίου] Καλαβακίδου μελέτη περὶ τοῦ παντοτεινοῦ πάσχαλιου.¹⁶³
- [...]ρῶν χρήσεως.
- [...Παίγνια] τῆς φαντασίας.¹⁶⁴

154. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 499/1757· πρβλ. Κ. Σάθας, Νεοελλ. Φιλολογ., σ. 570.

155. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 125/1793.

156. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 37/1791· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 117/1802, 3219/1839.

157. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 2249/1833.

158. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 516/1808, 520/1808.

159. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1787/1828.

160. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 820/1775.

161. Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 253, 254/1795.

162. Legrand, BH XVII s. Α', ἀριθ. 24/1604· BH XVIII s. B', ἀριθ. 852/1776.

163. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 2624/1836.

164. Legrand, BH XVIII s. Α', ἀριθ. 76/1711· BH XVIII s. B', ἀριθ. 1235/1789· Λαδᾶς - Χατζηδημόμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', ἀριθ. 180/1794.

[... Ἀλεξίκανον] φάρμακον, διδάσκον ὅτι οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοὶ πρέπει νὰ μισοῦν καὶ νὰ ἀποφεύγουν τοὺς ἀντιφερομένους [εἰς τὰς θείας] γραφάς.¹⁶⁵

[...] τὴν Ἱερὰν Ἐκκλησίαν.

[...]σιν τοῦ θεοδωρήτου, ἔχον καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ψαλλομένων πολυελέων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις εἰς [...] τοῦ χρόνου, καὶ τροπάρια, καὶ εὐχὰς κατανοητικὰς εἰς ἕκαστον κᾶθισμα.¹⁶⁶

[... Ἱστορία τῆς πάλαι Δακίας] ἦτοι τρανσυλβανίας, καὶ βλαχομπογδανίας.¹⁶⁷

10^α 1 : γεωπονικόν.¹⁶⁸

1 : γεωγραφία διονυσίου πύργου.¹⁶⁹

1 : ἐπιστολαὶ ἀλεξάνδρου μαυροζορδάτου.

1 : ἡ ἀλήθεια Κριτῆς, ὁ αὐτὸς τόμος, βιβλίον πραγματευόμενον εἰς τὰς μεγάλας διαφορὰς τῶν τεσσάρων [Χριστιανικῶν] λατριῶν, ἦτοι Γραικῶν, παπιστῶν, Καλβινιστῶν, καὶ λουθηρανῶν συγγραφὴν πρώτον Ἰταλιστὶ παρὰ [τοῦ πατρὸς] βετζόνη, ἀπὸ λουθηροκαλβίνων ὀρθοδοξήσαντος. εἶτα μετεφράσθη εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον καὶ [... ἄνω]νύμως τῆς τυπογραφίας παρὰ τῶν τότε προέδρων τῆς πελοποννήσου. οὗ ἕνεκα καὶ προσεδέθη ἐνταῦθα [...] χάριν ἔστι τὸ βιβλίον ἀσθενοῦς καὶ ἀγόνου νοσῶς καὶ οὗ τοσοῦτον ἄξιον πρὸς τοιαύτην ἐπόθεσιν.¹⁷⁰

Ἄλλα βιβλία χειρόγραφα, ἀνέκδοτα.

1 : θησαυρὸς ἀκριβέστατος, θεολογικῆς ἀληθείας, ἡ Καθαίρεσις στηλιτευτικῆ τῆς τῶν λατίνων καινοτομίας, Ἰωάννου Καλλιάρχου Ἰατροφιλοσόφου Χίου, διηρημένον εἰς μέρη τρία, εὐχῆς δὲ ἔστιν ἵνα ἐκδοθῶσιν εἰς τύπον παρὰ τινος ζηλωτοῦ τῆς ὀρθοδοξίας.

1 : σχόλια παλαιὰ εἰς τὰ ἀντίφωνα τῆς ὀκτωήχου, καὶ ἄλλα τινά.

1 : Ἐπιστολαὶ Κάλλισται καὶ ἀνέκδοται Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου πρὸς διάφορα πρόσωπα περὶ δια[φόρων] ὅσοι ἠγίασαν καὶ διὰ θαυμάτων ἐβεβαιώθησαν εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν.

1 : ἔτι τοῦ αὐτοῦ Κριτικαὶ ἐπιστάσεις εἰς τὰ ὑπομνήματα τοῦ Νεοφύτου εἰς

165. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1017/1818.

166. Legrand, BH XVIII s. B', ἀριθ. 736/1770, 938/1778, 1211/1787· Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 306/1804, 1009/1817.

167. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1057/1818, 1163/1819.

168. Α' ἔκδ. 1643 (Legrand, BH XVII s. A', ἀριθ. 339)· γιὰ τὶς λοιπὲς ἔκδ. βλ. Φ. Ἡλιοῦ, ὅπ. παρ., σ. 145²¹ καὶ Λαδάς - Χατζηδημόσ, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Α', σ. 344, ἀριθ. 203.

169. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 1027/1818, 2350/1834.

170. Legrand, BH XVIII s. A', ἀριθ. 397/1750.

τὸ δὸν τοῦ θεοδώρου Γαζῆ, ἢ [...γραμ]ματικὴν τοῦ Νεοφύτου πελοποννησίον.¹⁷¹

1 : περὶ ἀρχῶν φιλοσοφίας, ἀνωνύμου τινος σοφοῦ διδασκάλου.

1 : σχόλια ἀνωνύμου εἰς 11 : λόγους τοῦ Μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

1 : Ἐλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρόγητων, γνῶμαι καὶ φροντισίματα, εἰς ἓν σῶμα.¹⁷²

1 : Ἱστορία τοῦ μεγάλου Πέτρου, μετὰ Καρόλου βασιλέως Σβεκίας.

1 : Ἐτερον βιβλίον ἐπιγεγραμμένον Ἐλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρόγητων, ἐν ᾧ προτάσσεται πρὸς τοὺς Γερμανοὺς περὶ εἰρήνης λόγος, ἔπειτα ἐπιστολαὶ πολλαὶ ἀνέκδοται καὶ [... ἐπιστο]λαὶ ἀναστασίου τοῦ γορδίου, καὶ περὶ τὸ τέλος, ἀποκρίσις τοῦ Πλάτωνος Μητροπολίτου... Μελιτισσίδου πρὸς τὸν Παῦλον Ἀυτοκράτορα πασῶν τῶν ῥωσσιῶν καὶ [...].

1 : ἔτι ἄλλο χειρόγραφον περιέχον τὰς σωζομένας ἐπιστολάς Μαξίμου Μα[ργουρνίου].

1 : καὶ ἱκανὰ τετράδια διάφορα σημειώματα χειρόγραφα εἰς περιέργειαν [...] τῶν σχολαζόντων, ἔλλογιμοτάτων διδασκάλων καὶ μαθητῶν καὶ [...].

10^B [...] τῆς πρακτικῆς ἰατρικῆς ἀνωνύμου τινὸς ἱατροῦ παλαιότερον.

[...] βιβλίον Ἰατρικῆς, μικρὸν, πρῶξις τῆς ἰατρικῆς καλούμενον, λεπτογραφία καὶ καλοδεμένον συντεθὲν [...] ἐξοχωτάτου Δοκτοῦ Ἰακώβου Βαρθολομαίου Μπεκάρη, διδασκάλου τῆς ἀκαδημίας τῆς πολωνίας.

[...] χεῖμαρδόν τοῦ χρόνου, ἦτοι χρονολογικὸν χάριτον, ἀναγκαῖον εἰς τὴν σχολὴν διὰ τὰς ἐποχὰς τοῦ χρόνου, καθ' ἣς συνέβησαν αἱ διάφοραι τῶν πραγμάτων μεγάλα μεταβολαί, καὶ πότε ἦκμασεν ἕκαστος τῶν ἐνδόξων Ἀνδρῶν.¹⁷³

[...] παλαιὰν καὶ σεσαθρωμένην χάριταν τοῦ ῥήγα.¹⁷⁴ ἦν τινα εἰ μὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν, καλῶς, εἰδεμὴ παραδοτέα [τῷ] πυρί. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐποίησα τοῦτο εἰδὼς ὅτι ἄφρων ἐστίν, ὅστις μὴ ἔχων λαμπρὰ ἰμάτια πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ σώ[ματός] του ἀπορροῖ τὰ παλαιὰ καὶ ἁκρόδη, προκρίνων τὴν τελείαν γύμνωσιν, ἢ τὴν πενιχρὰν ἐσθήτα. ἐπρο[σπά]θησα πολὺ ἵνα εὗρω νὰ ἀγοράσω ὅλην τὴν χάριταν τοῦ ῥήγα, πλὴν ἐστάθη ἀδύνατον εἰς ἐμέ, ὅθεν, αἰτοῦμαι συγγνώμην.

[...] δὲ στέλλω ἓνα σταυρὸν ἀπὸ ψευδάργυρον μὲ σμάλτον κατασκευὴν ῥωσσικὴν, ἵνα τεθῆ ἐπάνω τῆς ἁγίας τραπέζης ὄρθιος καθὼς ἐστὶ συνήθεια, εἰς τὰς ἀπανταχοῦ ἐκκλησίας. ἡ τάξις γίνεται κατὰ τοῦτον τὸν τρό-

171. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 404/1806.

172. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 380/1805.

173. Γκίνης - Μέξας, ἀριθ. 381/1805.

174. Λαδᾶς - Χατζηδῆμος, Ἑλλην. Βιβλιογραφία Β', ἀριθ. 190/1797.

200 **Κώστα Δάππα :** *Ὁ Καλαβρυτινὸς δάσκαλος Γρηγόριος Ἰωαννίδης κλπ.*

πον [...] κατασκευασθῆ ἔν κουβούκλιον ἢ χάλκινον μὲ μικρὸν θύραν, ἔμπροσθεν, ἢ καὶ ξύλινον, ἀπὸ τέκτα ἐπι[...] καὶ μέσα εἰς τὸ κουβούκλιον ἔν μικρὸν κιβώτιον ἀργυροῦν, εἰς σχῆμα μνήματος, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ νὰ φυλάττηται ὁ Ἅγιος [ἄρτος] τῆς Μεγάλης πέμπτης, καὶ ἐπάνω τοῦ Κουβουκλίου νὰ τεθῆ ὁ εἰρημένος σταυρὸς, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔργον τῶν Ἁγίων Ἱερέων [νὰ] τὸ φροντίσουν, διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ Ἁγίου ἄρτου.

[...] δὲ στέλλω ἓνα μικρὸν σταυρὸν ἐκ μονοκέρατος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα κάμνουν τὸν ἁγιασμόν οἱ Ἅγιοι Ἱερεῖς [καὶ] πάλιν νὰ τὸν ἀφήγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς κτῆμα τῆς Ἐκκλησίας.